

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Sister

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 1038

De Wereldtentoonstelling van Chicago.

20 cent

Met iets van afgrijzen mat hij den reusachtigen nieuweling van kop tot teen.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

De wereldtentoonstelling van Chicago

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Zie pag. 32

Aanbieding Medische Encyclopaedie fl. 4.50

HOOFDSTUK I.

VLUCHTIGE ONTMETINGEN.

De ruiten van de wachtkamers rinkelden, toen de geweldige locomotief dreunend en stoomuitlatend den langen trein tot voor het hoofdperron van het terminusstation in Chicago trok.

Treinen die in Chicago aankomen, zijn meestal, zelfs in deze tijden goed bezet maar deze eindeloze trein braakte aanstonds een hoeveelheid reizigers uit, waarvan zelfs het stationspersoneel, dat heel wat gewend was, verbluft opkeek.

Het was een van de Pullmantreinen uit het Westen, en de stationschef schatte het aantal passagiers op niet veel minder dan duizend, misschien wel twaalfhonderd.

En zoo zou er binnen een half uur weer een binnen rijden, en dan nog een, en dat gedurende het grootste gedeelte van den dag, en men vroeg zich af, waar al die duizenden moesten blijven in deze wereldstad met haar 4½ miljoen inwoners.

Als de stationschef ook nog een menschenkenner was geweest — en misschien was hij

dat ook wel — dan zou een enkelen blik hem geleerd hebben, dat er heel wat onderscheid was tusschen de reizigers, die daar het peroon haastig overstroomden, ofschoon zij allen in dezelfde klasse hadden gereisd, met uitzondering van de weinige dozijnen, die zich de weelde van een afzonderlijk compartiment hadden kunnen veroorloven.

Om de waarheid te zeggen, waren er onder die lieden maar al te veel, die men, om het populair uit te drukken, niet gaarne alleen op een donkeren weg zou ontmoeten, al droegen zij voortreffelijk gesneden kleeren, dure Borsalino's en op maat gemaakte schoenen.

Maar al die lieden hadden met elkander gemeen, een opvallende gemakkelijheid om zich te bewegen, een vastheid van gebaar, en een kortheid van toon, die men waarschijnlijk alleen in Amerika in die mate zal aantreffen.

Die gansche massa stuwde zich naar de uitgangen, daalde de breede, marmeren trappen af, passeerde dringend en duwend de loketten, en vond een oogenblik later in den brandenden

zonnegloed, die op dat tijdstip de reuzenstad met haar wereldfaam — misschien deed men beter te zeggen: met haar wereldberuchtheid, blakerde.

Onder die ruim duizend reizigers waren er drie, die door hun eenvoudig uiterlijk, waarschijnlijk onopgemerkt beven in de massa, ofschoon een hunner bijzonder groot en zwaar gebouwd was, maar die voor ons van groot belang zijn, want het waren John Raffles, zijn vriend Charles Brand en zijn trouwe chauffeur James Henderson.

Raffles droeg een eenvoudige lederen tasch die tamelijk zwaar scheen te zijn, en waarop de reus bijna voortdurend zijn Argusoogen gevestigd hield, alsof hij vreesde, dat het voorwerp in de drukte aan zijn meester ontfutseld zou kunnen worden.

Veel bagage hadden de drie mannen voor het overige niet bij zich, in tegenstelling bijvoorbeeld met een zeer schoone, rijzige, maar sterk opgemaakte vrouw, die op eenige meters achter hen liep, en met een sterk buitenlandsch accent bevelen gaf aan twee kruiers, die bijna bezweken onder de last van een aantal lederen valiezen, terwijl een andere met een perronwagentje, tot bijna topzwaar wordens toe beladen, volgde.

— Herkend? vroeg Raffles, zoodra de drie mannen buiten stonden in de brandende hitte van die vroege middag.

— Wie? vroeg Brand, een weinig verbijsterd door de ongehoorde drukte op het stationsplein, door de hitte en door de plotselinge overgang van de schier eindeloze beweging van den trein tot stilstand.

— De dame daar achter ons met haar Spaansche keelstem.

Brand wierp een haastige blik achter zich en fluisterde verbaasd:

— Wel, het is Marlene Dietrich!

— Bijna, hernam Raffles glimlachend, het is haar *double*, plaatsvervangster, maar zij lijkt werkelijk verbluffend veel op haar, en zelfs in haar stem is iets van dat heesche, schorre, dat Marlene eigen is. Ze is alleen een beetje groter, om nauwkeurig te zijn, anderhalve duim, zooals de historie zegt! Waarschijnlijk reist Janita Alvarez incognito, en weet niemand, dat zij hier is, anders zou er wel een legertje verslaggevers om haar heen dringen, op dit oogenblik. Ik vermoed dat zij voor haar vermaak de werelddtentoonstelling is komen bezoeken!

„Dan zou dat beteekenen, dat Marlene zelf ook vrij is?”

— Dat spreekt! Als Dietrich werkt, dan

moet ook haar *double* werken, die voor haar de vermoeiende taak moet overnemen, tijdens de eerste repetities, en als Dietrich eens een paar weken vrij af neemt, dan valt er voor de *double* ook niets te doen. Naar het schijnt wordt het baantje op het oogenblik goed gehonoreerd. Heb je op haar juweelen gelet?

— Ik heb er niet speciaal op gelet, maar ik zie dat ze ze draagt en ik verbaas me daarover! Hoe kan een vrouw tijdens de reis zich tooien met zulke dure dingen.

In den trein droeg zij ze niet, Brand. Ze moet ze pas hebben aangedaan, even voordat ze uit de trein stapte.

— Je schijnt dat goed in je geheugen te hebben geprent, Edward.

— Dat spreekt vanzelf, dat is mijn beroep.

Terwijl zij op zachten toon, zoo zacht, tenminste als de omstandigheden dat toelieten deze woorden wisselden, liepen zij wat verder, tot aan een standplaats van taxi's waar echter geen enkel voertuig meer te vinden was.

Een tamelijk norsche, vermoeide en zenuwachtige agent had reeds bij herhaling geschreeuwd, dat alle taxi's in beslag waren genomen, en dat men zou moeten wachten.

— En voor zoover ik weet, is dit een standplaats voor honderdzestig wagens, zeide Raffles hoofdschuddend. Maar er is natuurlijk niets aan te doen, en zelfs onze Janita zal zich erin moeten schikken. Zij is woedend, Marlene's plaatsvervangster. Ik denk dat die gemoedgesteldheid op dit oogenblik en in deze stad wel meer zal voorkomen. Ik heb mij laten vertellen dat er speciaal voor deze tentoonstelling een paar splinternieuwe wolkenkrabber-hotels zijn gebouwd maar wat helpt dat bij zulk een ongehoorde toevloed van vreemdelingen? Het lijkt of de stad kookt als een borrelende ketel.

— Ik denk dat dat niet van de vreemdelingen, maar van de hitte komt, zeide Brand, zijn voorhoofd afwisschend. Is er geen middel om hier weg te komen? Als ik nog vijf minuten hier blijf staan ben ik geen mensch meer maar een plas. Zijn er geen bussen naar het centrum?

— Bussen naar het centrum Brand? herhaalde Raffles langzaam. Wat moeten zij in het centrum doen, op dit oogenblik? Wat wij noodig hebben voorloopig, is koelte, een goede kamer en een plekje, voor dit.

En Raffles wenkte naar het valies, dat hij nog altijd in de hand droeg, ofschoon de reus reeds bij herhaling, er met een smeekende blik in zijn trouwe hondenoogen de handen naar had uitgestrekt.

Raffles had de woorden nauwelijks uitge-

sproken of er keerde een taxi naar de standplaats terug en eenige lieden, die reeds met arendsblikken naar zulk een kostbaar voertuig hadden omgezien, snelden er op toe.

De wagen hield echter toevallig juist stil voor Janita Alvarez, die vlug haar witgehand-schoende hand op den greep van de deur legde, en reeds tot den chauffeur met haar schorre stem een adres had geroepen, toen een ruwe mannenhand haar arm wegsloeg, en een goed gekleed heer haar onbeschoft terzijde drong.

— Naar de show, chauffeur! En vlug wat. Ik had je wagen het eerst gezien.

Raffles had niets van het korte tafreeltje gemist, want hij stond er vlak bij en hij zei op rustigen toon tot den onbeschoften kerel, die er niettemin als een heer uitzag:

— U vergist U, mijnheer. Deze dame had het eerst beslag gelegd op detaxi, en het voertuig komt haar dus toe.

Voor een kort oogenblik kruisten de zwarte en de staalgrijze oogen elkander als stalen klingen.

De ander scheen niet zoo spoedig bereid te zijn, zijn buit prijs te geven.

Zijn linkerhand ging langzaam de hoogte in tot een vuist, en Raffles volgde die hand met aandacht.

Zijn eigen rechterhand ging mee, als tot gezelschap, en de spieren ervan werden hard als steen, en ook de zwarte oogen van den man keken aandachtig naar die vuist, die hoe langer hoe meer op een moker ging gelijken en hij scheen een oogenblik in beraad te zijn.

Brand stond zeer ongerust toe te kijken.

Hij wist maar al te goed, dat Raffles zich op dit oogenblik geenszins in een positie bevond, die het wenschelijk kon maken, dat hij het middelpunt van de algemeene belangstelling werd.

In dat stevige valies bevonden zich zekere voorwerpen, die Raffles in een uiterst hachelijke toestand zouden brengen, als ze op dat tijdstip, door welke oorzaak dan ook, onder de aandacht der politie werden gebracht.

Vooraf tijdens de wereldtentoonstelling legde de aanmerkelijk uitgebreide politiemacht groote nieuwsgierigheid aan den dag voor de bagage der aankomende en vertrekkende reizigers.

Waarschijnlijk zag Raffles dat ook zoo in, want hij hernam rustig, zijn oogen nog altijd gevestigd op de tot een vuist gebalde linkerhand van den ander:

— U zult toch zeker niet zoo onbeleefd willen zijn, mijnheer een taxi te willen betwisten aan de beroemde Marlene Dietrich?

De man scheen plotseling tot andere gedachten te zijn gekomen.

Zijn scherpe, koolzwarte oogen gleden vlug over de gestalte van de mooie vrouw, schenen als voor een kort oogenblik te blijven vasthaken aan het parelsnoer om haar hals, en de met diamanten bezette armbanden, en toen liet de greep van zijn rechterhand los, hij kneep zijn oogen half dicht, deed een stap terug; lichtte zijn hoed op en zei:

— Voor Marlene Dietrich maak ik natuurlijk een uitzondering — maar ik blijf erbij dat ik het eerst bij de wagen was. Stapt U dus in, ik hoop U nog dikwijls te bewonderen op het witte doek.

De double nam van het banale complimentje niet de minste notitie, evenmin als zij dat trouwens van Raffles nam, stapte in, liet zich een paar van de valiezen aanreiken, zeide op snauwenden toon ietwat tot de kruiers, betaalde de man en reed weg.

— Als ze op het hoofdstuk beleefdheid ook de double is van Dietrich, dan is de Weenske filmdiva ook niet in haar eerste hoffelijkheid gestikt.

— Dat is ook een eigenschap, Brand, die geen enkel verstandig mensch van een filmdiva zal vergen, zeide Raffles, nog maar altijd kijkend naar den man met de zwarte oogen, die zich reeds had afgewend, en sprak met een paar dames en heeren, op een tamelijk heftigen toon, en met allerlei vloeken en uitroepen in het Italiaansch.

Toen wendde Raffles zich plotseling om en zei kortaf:

— Er moet hier ergens een garage in de buurt zijn. En in een der voorsteden is misschien nog wel een behoorlijk onderdak te krijgen.

Niet zonder eenige moeite baanden zij zich een weg door de menschenmenigte en vonden de garage, waar inderdaad nog juist een bruikbare auto te krijgen was, met een chauffeur achter het stuur, zoo uitgeput door de hitte en een langen dienst, dat Raffles weigerde de man te laten rijden, een hooge cautie stortte, en den wagen zonder chauffeur meekreeg.

Raffles was nog maar hoogst enkele malen in Chicago geweest, maar het was een soort instinct dat hem door de reuzenstad geleidde, en misschien was het ook wel instinct dat hem door de reuzenstad geleidde en misschien was het ook wel een soort instinct dat hem bijna regelrecht naar een van die aardige kleine, huis es voerde, die men tegenwoordig onder den rook van iedere groote stad vindt, en die er toch deel van uitmaken.

Het leek wel alsof de verf nog nat was van het bordje, bevestigd op den houten paal in het kleine voortuintje en de huurprijs kon men gerust lachwekkend hoog noemen, maar Raffles wist zeer goed dat zij zelfs niet behoefde te pogen af te dingen in dezen tijd van hoogconjunctuur in de verhuurderij, en daarom teekende hij met een effen gezicht het huurcontract voor drie maanden, liet Henderson de gehuurde auto naar de kleine, maar goed af te sluiten garage brengen, overtuigde er zich van dat deze Noordelijke voorstad door den trein, door een elektrische tram en ten overvloede ook nog door een particuliere buslijn met het centrum van Chicago verbonden was, en zond er Brand op uit, teneinde zich met een meubelhandelaar te verstaan.

Brand keerde terug toen het naar den tijd van het diner liep, niet alleen, maar naast den chauffeur op een geweldige transportauto gezeten, waaruit rappe handen onmiddellijk de allernoodzakelijkste meubelen begon te laden.

— Ik heb ook maar voor keukengerei gezorgd, legde hij uit, want het ziet er naar uit, alsof je voornemens bent, hier voorloopig te blijven.

— Waarom gaat die opmerking met een zucht gepaard? Geloof je niet dat deze stad bijzonder interessant is, nu de Wereldtentoonstelling er hoogtij viert? Bedenk mijn waarde dat het zeer wel mogelijk is, dat wij in het leven een herhaling van deze monsterachtige groote krachtprestatie waarschijnlijk niet te zien zullen krijgen. Als de menschheid voortgaat op den weg dien ze nu volgt, dan zal de aarde over tien jaar een puinhoop, een chaos zijn. En je zult zien, dat wij ons zullen vermaken!

— Het is mogelijk, Edward. Ik ontken het niet. Waarover ik mij beklaag is dat onze ver-

maken zoo dikwijls van zulk een gevaarlijken aard zijn. Daar is nu bijvoorbeeld die tasch met — hm — in beslag genomen juweelen en geld!

— Wel wat is daarmee? Die tasch is hier volmaakt veilig. Je denkt toch zeker niet dat die bandieten uit het Noordwesten nu nog in staat zullen zijn, ons te benadeelen? Zij zitten goed en wel opgesloten, op twaalfhonderd mijlen hier vandaan. Ver voorbij de Canadeesche grens. Heb je op de hand van den kerel gelet, die Janita Alvarez van haar taxi wilde berooven.

De vraag kwam zoo onverwacht dat Brand stotterde:

— Die zwarte, als heer vermomde schoft? Neen. Was er iets bizonders aan die hand?

— Och het doet er ook niet toe. Wij hebben honger, nietwaar? Goed zoo. Ik heb gezorgd voor levensmiddelen, terwijl jij weg was. Je hebt ongeveer alles meegebracht wat er in een keuken gebruikt kan worden? Henderson dan breekt nu de tijd aan, waarop jij je kunsten als kok vertoont.

Zorg dat er over een half uur iets eetbaars op tafel staat. Eerst de maag gevuld, zooals de groote Napoleon reeds voorschreef en dan ten strijde, Brand. Je moet Chicago gaan beschouwen als een malsche weide, die wij slechts voor het afgrazen hebben.

— Zoolang ik mijzelf dan niet bij een os behoef te vergelijken, heb ik er vrede mee, zeide Brand met een zucht. Maar eerlijk gezegd was ik toch liever blijven jagen op poolhazen en ganzen, daar in het hooge Noorden.

— Maar je zult hier ook mogen jagen, mijn waarde. Niet op hazen maar op ezels, en niet op eenden — maar misschien wel op ganzen. Vooral als zij veel juweelen dragen. Vooruit Henderson aan den arbeid.

BATCO DE WERELD **COUPONS**

**worden verpakt bij vele
internationale sigarettenmerken
van uitsluitend hooge kwaliteit.**

HOOFDSTUK II.

DE KONINGEN VAN DE ONDERWERELD.

Henderson had voor de zooveelste maal zijn benijdenswaardige gaven als kok en vooral als improvisator getoond, want het diner dat hij opdichtte, was zoo vertreffelijk, dat het humeur van Brand er geen weerstand aan kon bieden, en dat zijn slechte luim smolt als sneeuw voor de zon.

De reus kwam tenslotte met geurige koffie in kleine kop es aandragen, en toen staken de twee vrienden hun cigarettens aan, Raffles wierp zich achterover in zijn stoel en begon:

— Zie je, we moeten deze wereldstad beschouwen als een vijandelijke vesting, waar we tersluiks zijn binnengedrongen. De tentoonstelling heeft hier tallooze rijke leegloopers heengedreven, honderden nuttelooze vrouwen met veel geld, en het gebied dat wij kunnen bearbeiten is dus vruchtbaar, en bijna grenzenloos. Waarschijnlijk zal onze taak hier gevaarlijker zijn dan in Londen, maar in zeker opzicht zullen wij het gemakkelijker hebben — wij zijn hier volmaakt onbekend.

— Maar wij zullen maar al te spoedig bekend raken, vrees ik!

— Dat is niet noodig, als wij het handig aanleggen. Ik ben vastbesloten Brand, hier mijn buidel te spekken, ten koste van de lieden, die hier hun geld komen stuksmijten, die hier komen brassen en feestvieren, zonder zich te bekommeren om hun noodlijdende medemenschen. Ben je klaar? Dan zullen wij eens een kijkje gaan nemen in dit moderne Sodoma.

— Maar Edward, wij hebben niet eens kleederen! Wij hebben geen rok, ik zou zelfs niet weten hoe ik aan een wit overhemd moest komen.

— Voor vanavond zijn de kleederen die wij dragen ruimschoots voldoende, Brand. Morgen zullen wij dadelijk zorgen voor een behoorlijke uitrusting — ik had bijna gezegd wapenrusting!

En hoe zonderling het ook mag klinken, zonder een goedsittende rok kan een man in mijn positie weinig uitrichten.

— Gaat Henderson mede?

— Neen, die heb ik opgedragen zolang het nog licht is den tuin wat te verzorgen. Verder moet hij trachten, ergens een tweedehandsch

auto te koop, die nog goed bruikbaar is. —

— Wat mankeert er aan de gehuurde wagen? Zij leek me nog vrijwel nieuw.

— Er mankeert aan, Brand, dat ze niet snel genoeg is! antwoordde Raffles laconiek. Er kunnen zich omstandigheden voordoen, dat snelheid het beste wapen is, beter dan een browning! Wij zullen trouwens niet zoo heel ang wegblijven. Wij wonen hier 'n vijf minuten gaans van het spoorwegstation, en als deze dienstregeling klopt, dan gaat er over een kwartier een trein!

Een oogenblik later bevonden de twee vrienden zich op weg naar het landelijke station, welke uiterlijk het moeilijk maakte te gelooven dat er op een kwartier rijdens afstand een over de geheele wereld bekende reuzestad was gelegen.

Het was een electrische trein, die de twee mannen nadat aan nog enkele kleine tusschenstations gestopt was, afzette in het hartje van de stad, en als het ware aan de poorten van wat waarschijnlijk de grootste tentoonstelling was, die de wereld ooit gezien heeft en die moeilijk te overtreffen zal zijn.

De duisternis begon reeds te vallen, en de geheele oever van het Michicanmeer ziedde, kookte van licht, dat over kilometers afstand uit de gebouwen aaide en van de hooge lichtmasten.

Die gloed was zichtbaar tot op tientallen mijlen afstand en nog veel verder, als men de stad naderde van de zijde van het meer, met een der tallooze plezierbooten.

Naar den weg behoefden zij ook niet te vragen — het licht diende als gids en voor het overige waren er reusachtige borden opgesteld aan ieder station ten behoeve van den vreemdeling.

— Een eeuw van vooruitgang, zoo hebben zij deze tentoonstelling genoemd en de naam is goed gekozen, zeide Raffles met een zonderlingen glimlach op het gelaat. Het is heel jammer, Brand, dat wij arme menschen dien vooruitgang zoo averechts hebben toegepast, en hem zoo slecht hebben weten te gebruiken. Hier is een tram.

Ook die tram droeg een aanwijzing en het voertuig bracht hen in minder dan een half uur tijds tot aan den monumentalen ingang der tentoonstelling.

— Ben je van plan, den avond te besteden aan een eerste bezoek? vroeg Brand, verbaasd toeziende hoe Raffles zich liet opnemen in de file bezoekers, die in dichte drommen weer waren komen opzetten.

— Het is mij minder om de tentoonstelling zelve te doen, op dit oogenblik dan om haar omgeving, Brand. Moet ik je nog zeggen dat ook het Lunapark „onovertroffen, weergaloos en het grootste ter wereld” is? En wij zullen daar een zeer zonderling volkje aantreffen, en er ligt daar een jachtveld voor ons gereed, zooals wij dat in Londen nooit hebben kunnen droomen, en zelfs niet in New York. Kom maar mede — wij zullen ons deze tocht niet beklagen!

En zoo schoven de twee mannen mee, tot aan de loketten, en dan stonden zij ten slotte op die plek, die voor honderdduizenden alles beteekende, wat een mensch op deze wereld maar bereiken kan.

Vele van de expositiegebouwen waren reeds gesloten, maar andere ware nog altijd te bezichtigen.

En zoo ontzaggelijk uitgestrekt was het terrein dat er geregelde treinen liepen, om de verste uithoeken met elkander te verbinden.

Langs den oever van het meer was het een feeërie die zelfs den meest verwende moest verblinden en verbluffen. Aan alle kanten straalde het licht overvloedig, in velerlei kleuren, en aan een hoogen, betonnen mast was een zoeklicht bevestigd, dat tot op een paar honderd mijl te zien moest zijn, bij heldere avonden als deze.

En van alle kanten klonk ook schetterende muziek, heele corpsen in opzichtige uniformen trokken blazend en toeterend over het terrein en verdwenen in groote gebouwen met prachtige terrassen, van waar men een onvergetelijk schouwspel genoot, want de blik kon hier rondwalen, over een groot gedeelte van het prachtige meer en over de tentoonstellingsgebouwen die daaraan gelegen waren.

Raffles echter wipte aanstonds op de treeplank van een reeds volgeaden auto, en Brand volgde sne. zijn voorbeeld, het voertuig bracht hen tot aan de poorten van het vermaakparadijs, dat Lunapark heet en dat inderdaad alles overtrof wat de menschelijke fantasie maar kon uitdenken.

Het was een soort Coney Island, maar dan nog vijf maal zoo groot en toch is Coney Island

eigenlijk een geheele stad, louter aan het vermaak gewijd.

Het geluid daverde hier met zulk een geweld dat men moeite had, elkanders stemmen te verstaan.

Het barstte uit Lachhuizen, Kutschbanen van allerlei vormen, dwaaltuinen, Spiegelhuizen, uit Stoomcaroussels en Hypodromes uit Circus-tenten en Vroolijke Keukens, en vereenigde zich tot een storm van klanken, die niet afliet van vroeg in den avond tot laat in den nacht.

Raffles scheen iets zoeken, en toen vatte hij Brand onder den arm, en zeide met stemverheffing:

— Wij zullen daarbinnen gaan. Het heet de rotonde en bestaat reeds vele jaren en men heeft het nu bij deze tentoonstelling betrokken.

— Wat is de rotonde?

— Een der beroemdste cafe's van Chicago en waarschijnlijk van de Vereenigde Staten. Ik noem het woord beroemd, maar dat is meer een beleefdheidsvorm, want het is daar dat de meest beruchte bandieten van deze stad, keurig gekleed, met briljanten ringen aan de vingers, en dure sigaretten in de mond hun laaghartige plannen smeden in een speciaal zaaltje, dat den eigenaardige naam draagt van de duiventil — waarom kan ik je onmogelijk zeggen.

In ieder geval was het allesbehalve onschuldig en vreedzaam, wat daar besproken wordt. Het groote publiek wist dit, of het wist het ook niet, maar in ieder geval bezocht het steeds in groote getale de peperdure inrichting van Signor Alfonso, zooals hij algemeen bekend was. Een Italiaan en een groot vriend van Capone, naar men zegt. En niet alleen een vriend van dien thans over zijn zonden nadenkenden schavuit, maar ook van de hoogste politieautoriteiten, wat naar het schijnt wel noodig was, want om de Droogleggingswet heeft hij zich nooit bekommerd. Zoolang dat prachtige huis daar staat, dat op een Moorsch kasteel lijkt, en op een Indischen Tempe ook, heeft men er whisky en cognac in stroomen kunnen drinken. Hier zijn we er.

Brand keek op naar het groote gebouw, aan het einde van een breede straat gelegen en met zijn hoofd-façade naar het water gekeerd.

Het gebouw had een grillige vorm maar in hoofdzaak was het inderdaad rond. Een gedeelte daarvan stak terrasvormig zoover uit, dat men langs 'n breeden, witmarmeren trap onmiddellijk het water kon bereiken, en er waren aan ook gondels ter beschikking van de gasten om tochten te kunnen maken op het meer.

Die trap leidde naar een terras, omstreeks

drie meter boven het straatpeil gelegen en van daar genoot men een verrukkelijk uitzicht over het zachtjes kabbelende meer, waar het echter ook zoo kon stormen, dat de golven over het terras sloegen, en een verblijf daar onmogelijk maakten.

— En luister nu, Brand. Dit huis heeft een afzonderlijke speelzaal, een voortreffelijk ingerichte, en zeer weelderig ingerichte balzaal onder den grond, er is een schietbaan, waar men zich met revolver en flaubert kan oefenen — zie dat Signor Alfonso aan alles denkt — er is een eetzaal, waar men tien dollar voor een diner betaalt, en die gelijkt op de troonzaal in den Hofburg te Weenen, dan is er een groote restauratiezaal, er is een bibliotheek met dertienduizend deelen, die helaas zelden worden ingezien, er is een gymnastiekzaal, natuurlijk is er een daktuin, een waar wonder, naar men zegt. Kortom iedereen vindt daar iets van zijn gading, iedereen vindt daar menschen van zijn eigen slag, want het merkwaardige is, dat er zoowel smokkelaars, handelaars in blanke slavinnen, kidnappers, blackmailers, en valsche munters komen, als lieden die tot de upper ten behooren, schatrijke fabrikanten, filmsterren..

Raffles hield plotseling op, vatte Brand bij den arm, en vervolgde op wat zachteren toon :

— Als men van den duivel spreekt.... Daar stapt er juist een uit die prachtige blauwe limousine, al is het dan maar een similister

— Zoo waar — Janita Alvarez : riep Brand uit. Het is werkelijk merkwaardig zooveel zij gelijkt op Marlene ! Diezelfde koele verwondering in den blik van de raadselachtige oogen, diezelfde dunne, maar goedgevormde lippen, denzelfden haarkleur....

— En dezelfde keuze van wenkbrauwen, vulde Raffles aan. Je hebt gelijk, de gelijkenis is merkwaardig. Doubles worden meestal niet zoo rijkelijk gehonoreerd, maar onze Janita schijnt niet te klagen te hebben. Het maakt den indruk of zij een reclametocht onderneemt voor een juwelierswinkel ! En dat is het verschil met de echte Marlene — die mag zijn wat zij wil, maar zij loopt niet met haar juweelen te koop

— Ze schijnt reeds kennis te hebben aangeknoopt met de inboorlingen van Chicago, hernam Brand sarcastisch. Tenminste zij voert een blonde jongeling in haar vaarwater mee, die, als mijn oogen mij niet bedriegen, de drager is van haar avondmantel, haar zijden tasche en een voorwerp, dat er op het eerste gezicht uitziet als een scheepszwabber, maar dat waarschijnlijk een kleine griffon is.

— Je hebt gelijk, Brand. Janita drijft het wel heel ver — en als Marlene het hoort wordt ze er misshien boos om, want die meent dat haar griffon een unicum is, en zij vertoont zich dan ook overal met het diertje.

Ja, zij heeft zich een schildknaap aangeschaft en hij schijnt verbazend trotsch te zijn op die aanstelling. Wacht eens — het gezicht komt me bekend voor — welzeker dat is de oudste zoon van den Henry Tumble, den olieking. Dit jongemensch met zijn kanariegeel haar en zijn onbelangrijke neus, heeft nog dezer dagen in een geillustreerd Zondagsblad gestaan, vergezeld van zijn poloponeys.

— Is de jongeman dronken ? vroeg Brand. Het komt mij voor dat hij er een beetje suf uitziet.

— Dat is geen dronkenschap, dat is zijn normale staat. Nu, ik ben blij dat ik hier ben gekomen. Goede hemel — op zijn minst veertig duizend dollar laag geschat.

— Wat bedoel je, Edward ? vroeg Brand op onzekeren toon.

— Komaan, je zult mijn bedoeling wel begrijpen. Naar binnen, Brand, naar binnen — de arbeid wenkt.

— Maar wij zijn niet in rok, poogde Brand nog te weerstreven.

— O, zooveel eischend is mijnheer Alfonso niet. Iedereen is bij hem welkom, die voornemen is, veel geld te verteren. En men kan van een tentoonstellingspubliek niet verlangen, dat het zich in gala steekt. Kom maar mede, je zult zien dat wij niet worden afgewezen.

Janita was, met de houding van een vorstin, de monumentale trap reeds opgegaan, die naar de groote dinerzaal voerde.

En de jonge Jerry Tumble volgde haar als een trouwe page, zonder zich in het minst beleedigd te gevoelen, maar integendeel zeer fier.

— De slungel houdt zich warempel alsof hij achter de echte Dietrich aanloopt ! bromde Brand vol minachting.

— Misschien gelooft hij ook wel dat zij het werkelijk is, zeide Raffles laconiek. Het moet voor zulk een vrouw iets heerlijks zijn, als men haar in een groote stad hier en daar voor haar groote dubbelgangster verslijt.

Op hun beurt gingen zij de trap op, kwamen in de voorvestibule, een knoopenjongen draaide hulpvaardig de deur, en nu bevonden zij zich in de hoofdvestibule, daar gaven zij hun overjassen af, en hun hoeden.

Als het ware op de hielen van Janita Alvarez en haar page traden zij vervolgens de eetzaal

binnen, een waar prachtstuk, met duimdikke tapijten op den grond, tafels die met echt damast waren bedekt, en waarop het zilverwerk en het kristal fonkelde en zwaar vergulde stoelen, in den stijl van den vijftienden eeuwe.

De zaal was bijna geheel gevuld en het moet gezegd worden dat het binnenkomen van Marlene's dubbelgangster opzien baarde.

Jerry Tumble groeide wel drie duim, toen hij achter haar aanschreed, nog altijd met het hondje op zijn arm, dat er uitzag als een groot kluwen bruine wol, dat door een moedwillig kind in de war was gemaakt.

Als een goed ridder haaste hij zich een plaats voor haar te zoeken, en tot zijn onuitsprekelijke vreugde vond hij er spoedig een aan een tafeltje voor twee.

— Nu heeft hij de wereldberoemdheid heelemaal voor zich alleen, grinnikte Brand terwijl hij met Raffles plaats nam op een soort verhooging, waar juist een klein gezelschap was opgestaan, en vanwaar men bijna de heele zaal kon overzien. In het middengedeelte was een open plek gehouden, waar men kon dansen en op een soort balkon was een soort jazzorkest van negers geplaatst — echte!

Niet zoodra had de kellner de bestelling opgenomen of de oogen van Raffles vlogen door de zaal totdat zij bleven rusten op een klein gezelschap, dicht bij de voornaamste ingang van de zaal gezeten, maar wat lager.

Brand volgde de richting van zijn blik, en maakte een beweging van verrassing.

— Heb je hem ook herkend? vroeg Raffles glimlachend. Het is de man van de taxi. En als je soms zijn naam wilt weten het is Silvio Battista, en de vrouw die naast hem zit is Ina Bertini!

— Hij is dus weer vrij? zeide Brand ver-

wonderd. Ik dacht dat men hem destijds in New York tot minstens tien jaar had veroordeeld.

— Annetie misschien — in ieder geval is hij het, al draagt hij nu ook een mooie zwarte pruik over zijn kale knikker. Ik kon mij niet vergissen, want het lidteken dat hij aan de linkerhand heeft is zoo karakteristiek dat het wel toevallig moest zijn, als er nog een tweede van dien vorm in de Vereenigde Staten zal bestaan! Daar zitten de koningen van de onderwereld Brand — en ik had wel gelijk, toen ik zei dat wij een opwindenden tijd tegemoet zouden gaan. Zie je zijn oogen fonkelen. En waarom zouden zij dat doendenk je? Omdat de glans van Janita's juweelen erin weerspiegelt. Nu kijkt hij weer onschuldig als een pasgeboren kind voor zich uit — maar ik weet wat dat te beteekenen heeft. Als Silvio Battista onschuldig kijkt, dan is hij het gevaarlijkst.

Brand keek vanachter zijn menukaart scherp naar het groepje. Een weifeling was niet mogelijk. Dat was wel degelijk Silvio Battista, de gevreesde New Yorksche bandiet, een van de meest geduchte leden van het Booze Oog met zijn vriendin, die in New York al drie malen veroordeeld was en die nu weer op vrije voeten scheen te zijn, een mooie vrouw, maar een gevaarlijke schoonheid met haar roode haar en haar kleine, scherpe tandjes tusschen de karmozijnroode lippen.

— Het kon ook bijna niet uitblijven — een werelddoortoonstelling als deze, moest wel uit alle streken van Amerika de misdadigers tot zich trekken, zooals de magneet met het ijzer doet, zeide Raffles. En als ik mij niet vergis, dan is mijnheer Silvio hier gekomen met bepaalde plannen. Nu, aan mij zal het niet liggen als zij gedwarsboomd kunnen worden.

ZORGT ER VOOR

BATCO DE WERELD COUPONS

bij al Uw sigaretten te verkrijgen

HOOFDSTUK III.

DE RAADSELACHTIGE VERDWIJNING.

De saxofoon klaagde, de schelle trom bonsde en de paren schoven over den gladden vloer.

De jonge Tumble deed al zijn best vorderingen te maken in de gunst der schoone vrouw die tegenover hem zat en dat scheen hem niet eens zooveel moeite te kosten.

Het gevolg was dat hij vrij veel dronk waarschijnlijk om zijn overwinning te vieren, en dat zijn bleek gelaat vol zomersproeten wat rooder werd getint, terwijl zijn porceleinblauwe oogen wat kleiner werden en eigenaardig begonnen te schitteren.

Het kon omstreeks half twaalf zijn, en vele lieden hadden reeds gesoupeerd toen Jerry Tumble, niet al te vast ter been opstond, en Janita den avondmantel omwierp, het hondje ter hand nam en met zijn nieuwe aanwinst even trotsch als zoeven, maar het zich minder duidelijk bewust, vanwege de talrijke glazen wijn, die hij gedronken had, de zaal verliet.

En nauwelijks waren de breede deuren achter het paar gesloten of Silvio en nog een andere man in zijn gezelschap stonden op en verlieten eveneens de zaal, zonder eenige overhaasting.

Raffles had reeds lang van tevoren betaald, en gaf Brand een wenk en even daarna stonden zij weer in de vestibule, nauwelijks tien meter verwijderd van Silvio en zijn vriend, die hen niet herkend scheen te hebben.

Daar buiten duurde het getier en het geraas nog altijd voort over het reusachtige kermisterrein, waar alle gemakkelikheden nog in vollen gang waren.

De menschelijke fantasie kon niet zoiets krankzinnigs bedenken, of het was hier verwezenlijkt. Er waren reusachtige tenten waarin men electriche auto's kon besturen, er waren Draaiende Kaderen, waardoor men door de middeipunt vliedende kracht werd afgeslingerd, er waren Rutschbanen in allerlei vormen en graden van gevaarlijkheid, men kon tochten door kunstig nagemaakte grotten maken, met watervallen, druipsteenformaties en heele meren, of men kon een circus binnengaan dat schier dag en nacht voorstellingen gaf, aan een stuk door telkens met andere artisten.

Te midden van al die gebouwen, tenten en

kramen, stond een eigenaardig gevormd huis, waaruit een dof, dreunend geraas kwam, en dat voortdurend op zijn grondvesten scheen te schudden.

Het moest een groote aantrekkingskracht uitoefenen op de bezoekers, wat men verdrong elkander voor den ingang.

Het bleek een dwaaltuin te zijn, gecombineerd met een schudhuis.

Niet zoodra had men een voet over den drempel gezet, of men werd in alle richtingen en van alle kanten door elkander geschud, de vloeren beefden, de muren sidderden, de plafonds golfdeden, en waar men stapte, daar leek het alsof men in een afgrond zou storten.

Voor al de verraderlijke vloer deed menigeen tuimelen, dan tachten de anderen — totdat zij op hun beurt ten val werden gebracht, door een plotseling wegzinken van een vloer onder hun voet of het wijken van een wand onder een steunzoekende hand.

Had men den uitgang half geradbraakt bereikt, dan wachtten daar de genoegens een van een Oosterschen dwaaltuin, met hun bedriegelijke spiegels, gewaande hoeken en smalle gangen, die weer naar hun eigen begin bleken terug te voeren.

En bij het verlaten van al dit schoons werd de bezoeker met een groote boog en zonder veel omslag naar buiten geworpen, door een mechanisme van stalen veeren.

Naast het schudhuis was een muziekkorps opgesteld, dat met moeite zijn schitterende klanken hoorbaar maakte boven het omringend geraas uit.

Wat Janita bezielde, om speciaal deze gemakkelikheden uit te zoeken, zal wel altijd een raadse blijven en misschien moet het worden toegeschreven aan de overredingskracht van haar partner maar in ieder geval otterde zij haar obooi en met een paar dozijn andere lieden die reeds schaterden voor zij binnen waren, werden zij door het schuddende en trillende huis verzwoegen.

Raffles en Brand die het paar geen oogenblik uit het oog hadden verloren keken elkander

zwijgend aan en toen barstte Brand in lachen uit en zei zacht :

— Het zal wel niet je bedoeling zijn, haar in dat dansende en wankelende huis na te gaan ?

— Neen Brand ! Ik zou mijn beroep niet gaarne degradeeren tot een clownerie. Overigens — wij weten immers waar zij verblijf houdt en als ik die juweelen wil hebben, en ik moet je bekennen dat zij mij sterk aantrekken, dan zal ik ze ook daar we weten te krijgen. Het is mij meer te doen om de verblijfplaats te ontdekken van Silvio. Je weet zeker dat die lieden met een zeer aanzienlijk bedrijfskapitaal werken ?

— Je bent toch niet voornemens om je huid te wagen, en die bandieten dat werkkapitaal te ontrooven ? zeide Brand verschrikt.

— En waarom zou ik niet ? Ik kan mij geen spijt denken, die meer vermaak verschafft, het verstand meer scherpt, en waardoor men twee vliegen in een klap slaat ! Zoo, de deuren worden voor oopig gesloten — de zooveelste voorstelling begint !

Op hetzelfde oogenblik begon het wonderlijke huis met hernieuwde kracht te schudden en te trillen.

— Alleen het zien maakt iemand duizelig en misselijk, zeide Brand. Waartoe zijn wij gekomen, dat wij vermaak scheppen in zulke kinderachtige sensatie.

— Mijn waarde, het is voor driekwart van de aardbewoners uist wat zij nodig hebben, antwoordde Raffles schouderophalend. Waarom verbeelden wij ons toch steeds zoo hoog boven de apen te staan ? Maar waar zijn onze twee Italianen ? Het zou me spijten als ik hen was kwijtgeraakt.

Silvio en zijn vriend waren inderdaad nergens meer te bespeuren.

De arendsoogen van Raffles doorzochten de donkere plekken, daar waar het felle licht niet kon doordringen, maar hij hervond tusschen de drentelend vermoeide kijkers de gestalten der beide Italiaansche bandieten niet terug.

— Misschien zijn ze ook naar binnen gegaan ? opperde Brand. Bandieten houden ook wel eens van een grapje !

— Ik ontken het niet, maar ik betwijfel of de heeren iets grappigs in den zin hebben, dezen avond. wij zullen hier blijven en zien hoe het afloopt, maar eenigszins verborgen als het kan.

Dit viel hun inderdaad moeilijk genoeg, want de donkere plekken waren schaarsch.

Maar terzijde van een kleine, smalle trap, afgesloten door een tourniquet en die de ronding volgde van een soort van houten toren, waaruit

een geweldig motorgedaver opklink, vonden zij toch een plek, waar het tamelijk donker was, en vanwaar zij, zonder veel opzien te baren het allerhevigst sidderende en schuddende huis konden gadeslaan.

— Alles scheen hier te trillen alsof er een aardbeving was, poogde Brand zich schreeuwend verstaanbaar te maken. Mijn voeten trillen onder mij. Deze ronde toren schijnt ook al op zijn grondvesten te wankelen. Wat gebeurt hier binnen toch ?

— Het is de tent, waarbinnen James Wood zijn doodenrit op de motorfiets volbrengt — vier malen in het uur ! antwoordde Raffles. Het is de heer die zijn brood verdient door met een motorfiets aan de binnenzijde van een soort van reuzenton op twaalf of veertien meter hoogte boven den grond te rijden.

Onder het spreken keek hij voortdurend naar het bevende huis, dat langzamerhand tot rust scheen te komen.

Ruim een kwartier verliep.

Toen was dit gedeelte van de voorstelling waarschijnlijk afgelopen want het wonderlijke huis kwam tot rust en er werden nieuwe schudlustigen binnen gelaten, hoewel de eerste groep nog niet vertrokken was.

— Als wij eens naar binnen gingen ? stelde Brand voor.

— Dat is nu te laat. De eerste groep is nu waarschijnlijk al in de doolhof, wij zouden dien bereiken, juist als de eerste groep bezoekers naar buiten treedt — of beter gezegd, eruit vliegt.

Er verliepen nogmaals tien minuten en toen, als om de woorden van Raffles te bevestigen, viel er plotseling met veel geraas aan de achterzijde van het achthuis uit den houten wand een soort van ophaalbrug neer, en wel dertig menschen kwamen bijna tegelijkertijd uit een groote, vierkante opening vliegen, beschreven een boog door de lucht, en kwamen bijna acht meter verder te land op een soort van springmatras, maar dan van geweldige afmetingen, bijna tien meter in het vierkant, en helder verlicht door vier booglampen op de hoeken, waar zij nog even op en neer werden geaatst als gummiballen, en toen, krijschend van lachen en opwinding, ofschoon niet overmatig sierlijk, weer op hun voeten kwamen te staan, door de opening gingen, die in het veiligheidsnet rondom dit eigenaardige vangzeil was uitgespaard, en het trapje van vijf, zes treden afdaalden, waarop zij zich verspreidden, teneinde nieuwe verstrooiingen te gaan najagen.

Brand had stom van verbazing toegekeken en

riep uit, toen de valdeur met een daverende slag weer toeklapte:

— Waar gaat de menschheid heen?

— Waarschijnlijk naar een stoomcarroussel of poffertjeskraam, zeide Raffles. Ik denk aan iets anders. Janita Alvarez en mijnheer Jerry Tumble heb ik niet aangetroffen onder de lieden die daar met zoo weinig gratie uit dat huis werden gesmeten!

Brand keek verblijft.

— Zij waren er niet bij? herhaalde hij langzaam. Maar dat moet! Het wordt nooit toegestaan, dat het publiek langs een anderen dan de voorgeschreven weg verstrekt! Kun je je niet vergist hebben?

— Onmogelijk! Zie zelf maar — het trapje naar beneden en dat is het eenige, is zeer helder verlicht, en een vrouw als de double van Dietrich ziet men niet over het hoofd.

— Maar dan moet zij natuurlijk nog binnen zijn! Misschien bezichtigd zij de inrichting!

Raffles keek Brand met een zonderlinge uitdrukking in zijn grijze oogen aan, glimlachte flauwtjes toen hij antwoordde:

— Het is geen schilderijmuseum, Brand! Blijf jij hier en let goed op. Ik wil er het mijne van hebben. Ik ga naar binnen. Wacht hier rustig totdat ik terug ben.

— En als ik haar toch nog door die valdeur mocht zien gaan?

— Dat acht ik buitengesloten maar daar het niet geheel en al onmogelijk is, wil ik er rekening mee houden. In dat geval volg je haar, en je ziet waar zij blijft. Als je dat weet keer je hierheen terug en waarschuwt mij. Als ik je hier dus niet vind, zoodra ik zeli die weinig bevallige buiteling heb gemaakt, dan zal dat voor mij het bewijs zijn, dat zij toch dat huis heeft verlaten, maar aan die mogelijkheid denk ik niet eens. Ik vermoed heel iets anders — ofschoon ik het niet juist kan zeggen wat. Tot straks, ik ga mij voegen bij die idioten, die zoeven met zooveel overtuiging zijn binnengedrongen. En ik hoop alleen Brand, dat de wijze waarop ik aanstonds naar buiten zal vliegen als een dronkaard die uit een kroeg wordt geworpen, geen afbreuk zal doen aan onze vriendschap.

Raffles knikte Brand toe, en een oogenblik daarna had hij zich bij de bezoekers van het stadhuis gevoegd.

En Brand wachtte geduldig, met het oog op de valdeur gericht.

Het was de eenige uitgang naar het scheen, die uit den dwaaltuin weer naar buiten voerde, maar hij bleef gesloten tot op het oogenblik,

dat hij opnieuw met veel geraas neerviel en een paar dozijn lieden als verschrikte vleermuizen door de lucht schoot en in het vangzeil neerviel.

Raffles was ook onder hen, want een oogenblik later zag Brand hem correct als altijd, het trapje afdalen en even daarna stond hij weer naast hem, zonder een kreukje in zijn overhemd.

— Als ze daarbinnen is, Brand, dan moet ze drommels goed verstopt zijn, want ik heb haar niet gezien.

— Verstopt? herhaalde Brand op een toon van ongelooft.

— Ja zeker, dat is de eenige uitdrukking die hier past. En zij slaat natuurlijk ook op mijnheer Tumble, haar metgezel, die evenmin te voorschijn is gekomen.

— Maar hoe ik is het mogelijk om iemand te verstoppen in zulk een inrichting? riep Brand wiens verwondering nog toenam. En met welk doel zal men dat gedaan hebben?

Eenigszins ongeduldig antwoordde Raffles:

— Mijn waarde Brand, je vragen zouden iemand doen geöoven dat je zelf binnen in dat schuldhuis bent geweest. Heb je dan vergeten dat zij juweelen droeg tot een waarde van veertig duizend dollar?

— Maar als je dat aanneemt, Edward, dan moet je vooropstellen dat de eigenaar of de exploitant een schurk is, die onder een hoedje werk met mannen als Silvio Battista!

— Wat zou mij kunnen weerhouden om dat aan te nemen, Brand. Het zou immers alles verklaren. Ook de plotselinge verdwijning van die twee kerels.

— Je was binnen, Edward. Acht je het mogelijk dat men iemand uit een troep bezoekers afzondert, zonder dat zoiets gemerkt wordt?

— O ja, dat is zeer wel mogelijk! Luister maar. Onmiddellijk na het binnentreden wordt degeen die zijn vijftwintig dollarcenten gestort heeft, dooreengeschud als door een reuzenhand. Het is alsof alle organen van plaats verwisselen. Ik zal je de beschrijving besparen. Men gaat door een paar gangen die beven en golven, men moet een vertrek oversteken, waarvan de vloer plotselinge kuilen en heuveltjes krijgt en dan staat men tenslotte voor een soort van chineesch bruggetje, dat ook al zeer onrustig is, en zoo smal, dat slechts een persoon tegelijk het kan betreden en zich daarbij aan de leuning stevig moet vasthouden. En dan gaat het licht uit op een nauw pitje na. Mij dunkt dat de gelegenheid dan heel gunstig is om een bepaald persoon, die men goed in het

oog heeft gehouden, te escamoteeren ! En twee ook, als het moet.

— En laten die personen dat maar kalm toe? Schreeuwen zij niet ?

— Wat helpt het hun of zij schreeuwen ? Iedereen schreeuwt daar immers. En het mechaniek maakt daar zulk een oorverdoovend geraas, dat zelfs de luidste gillen zouden worden overstemd. Er is zulk een gedrang en geworstel om over dat bruggetje te komen, dat het zeer wel mogelijk is reeds daar iemand weg te slepen. Bedenk dat de bezoekers slechts een klein deel van het huis te zien krijgen, niets meer

dan den afgebakenden weg. Maar natuurlijk moeten er vertrekken zijn, waar de krachtige motoren zijn opgesteld en de werktuigen, die de vloeren en de wanden doen golven.

— En de dwaaltuin ?

— Ook daar zou de arme Janita zijn zoekgeraakt. De doolhof is klein — maar het vinden van den goeden weg wordt ook daar bemoeijkt omdat het licht daar met geregelde tusschenpoozen aan en uit gaat. Kort en goed, die twee zijn daar in het huis en ik wil en ik moet die raadselachtige verdwijning tot klaarheid brengen.

**De naam BATCO op een coupon
waarborgt niet alleen de waarde
van de coupon, doch garandeert
ook de hoogste kwaliteit van de
cadeaux.**

HOOFDSTUK IV.

EEN LACHHUIS BIJ DAG.

Mijnheer Ike Goldman stond den volgenden morgen voor de deur van zijn huis, en las een dagblad.

Het was een vreemd gezicht, dat huis te zien stilstaan, want het was het groote schudhuis in het Lunapark van de werelddtentoonstelling.

Mijnheer Ike Goldman zag er niet bepaald uit als een plezierig mensch, met zijn gedrongen gestalte, zijn sluwe, onrustige oogjes, zijn borstelige wenkbrauwen, zijn vleezige, dikke lippen en zijn platten, klaarblijkelijk in een twist stukgeslagen neus.

Hij droeg een geruit hemd, zonder boord, en open op zijn behaarde borst.

Hij was volmaakt kaalhoofdig met een paar toefjes gitzwart haar boven de ooren en in den nek.

Hij zag er nu heel anders uit dan 's avonds, als hij een smoking droeg, een smetteloos overhemd, en met behulp van een spreektrompet de menschen naar zijn etablissement lokte.

Het was een uur of negen in den morgen, en daar er natuurlijk op dat uur zelfs in Amerika geen menschen te vinden waren die lust hadden om door elkaar te worden geschud, zoo stond het huis stil.

En nu kon men pas zien hoe het gemaakt was.

Alle wanden bestonden uit dunne latten, die op reepen bandijzer waren bevestigd, en die slechts aan de vier hoeken steun vonden aan stalen masten, zoodat er eenige speling mogelijk was.

Geen wonder dat dit geheel zulk een oorverdovend geraas maakte, als die wanden begonnen te golven, te sidderen en te beven, in beweging gebracht door de krachtige motoren die waarschijnlijk ergens in het midden van dat vreemde huis met zijn wanden en vloeren van latten, geplaatst waren.

Pas laat in den middag zouden waarschijnlijk de eerste bezoekers komen, en werd het de

moeite waard, de machines in beweging te brengen.

Overigens waren ook bijna alle andere vermakelijkheden gesloten, en het zag er luguber genoeg uit in het onzekere licht van dien betrokken dag in het laatste van October.

Overal waren knechts in hemdsmouwen of smerige overalls bezig met opruimen en schoonmaken. Het verguldsel leek nu dof, de kleuren waren zonder glans.

Goldman had het volgende berichtje gelezen dat zoozeer zijn aandacht scheen te hebben gaande gemaakt en dat voorzien van wel tien koppen was, de eene nog sprekender dan de andere :

MARLENE DIETRICH ONTVOERD ?

EEN RAADSELACHTIGE VERDWIJNING.

WAARSCHIJNLIJK WORDT EEN LOS-
PRIJS GEVRAAGD.

EEN LID VAN DE UPPER TEN BEWUSTE-
LOOS GEVONDEN.

Gisteravond heeft op het amusementsterrein van de tentoonstelling een raadselachtige gebeurtenis plaats gevonden die aan de politie waarschijnlijk handen vol werk zal geven.

Het was omstreeks een uur in den nacht toen een waker, die de ronde deed, in gezelschap van een brandwacht in een der verste uithoeken van het Lunapark niet ver van de meer-kade, een man in bewusteloozen toestand aantrof, die naar het scheen onder den invloed was van sterken drank of van een of ander verdoovend middel.

Hij werd onmiddellijk naar een der talrijke Eerste Hulp Posten gebracht, die over het tentoonstellingsterrein verspreid liggen, en daar gelukte het met eenige moeite den man weer bij kennis te brengen.

Het bleek Jerry Tumble te zijn, de oudste zoon van den bekenden olie-magnaat, en het bleek dat men hem van alles beroofd had wat hij aan geid en kostbaarheden bij zich droeg. Hij deed aan den politiebrigadier die hem ondervroeg een vrij verward verhaal van zijn avonturen van den vorigen nacht en daarbij deed hij onder meer de verrassende mededeeling, dat hij in gezelschap van Marlene Dietrich de tentoonstelling bezocht had en haar het laatst gezien had voor of in het lachhuis van Ike Goldman, een der attracties van het Lunapark. Wat er daarna precies met hem gebeurd was, kon hij zich niet meer herinneren. Wel had hij den indruk alsof hij met een zwaar voorwerp op het hoofd was geslagen, maar hij gaf toe, dat hij ook wel gevallen kon zijn.

Echter was het hem een raadsel hoe hij gevonden was op zulk een aïstand van de laatste plek die hij zich kon herinneren.

De zaak zou dus te herleiden zijn tot een eenvoudige berooving, indien zij niet werd gecompliceerd door de onbegrijpelijke verdwijning van de groote filmdiva. Wij moeten er hierbij aan herinneren, dat de beroemde Marlene ongeveer een week geleden het voornemen te kennen gaf, naar Miami te reizen, waar zij eenige weken wilde vertoeven — maar zij is daar niet gezien, en geen enkele hotelier was van haar komst in kennis gesteld.

Het is dus niet onmogelijk, dat de beroemde filmster haar plannen had gewijzigd, of geen oogenblik voornemens was werkelijk naar Miami te gaan maar dat ze incognito de wereltentoonstelling heeft willen bezoeken.

Natuurlijk is er twijfel gerezen of de verdwenen vrouw werkelijk Marlene Dietrich was, maar Jerry Tumble houdt stijf en strak vol dat hij in haar gezelschap is geweest, en ook andere personen die haar aan zijn zijde hebben gezien, verklaren met beslistheid de beroemde diva te hebben herkend.

Zelfs zijn er eenige personen verhoord die Marlene met mijnheer Tumble gezien hebben op het terrein van het Lunapark, in de nabijheid van het lachhuis.

Iedere twijfel echter is thans wel opgeheven, want even voor het ter perse gaan van dit nummer ontvingen we uit Hollywood bericht, dat de echtgenoot van de bekende koningin van het witte doek telegrafisch is aangemaand, een losprijs van niet minder dan driehonderduizend dollar te betalen, wilde hij zijn echtgenoot levend terug zien.

Het staat vast dat dit telegram uit Chicago is verzonden. Het werd telefonisch opgegeven.

De beambte weigerde aanvankelijk het telegram maar nog voor dit was geschied, had zijn chef hem gelast in ieder geval het telegram te verzenden.

Zijn wij goed ingelicht dan is de echtgenoot van Marlene reeds nu per vliegtuig onderweg naar Chicago, waar hij op zijn laatst in den loop van den volgenden dag wordt verwacht.

Hij moet reeds aan de politie hebben medegedeeld niet nauwkeurig op de hoogte te zijn van de verblijfplaats van zijn vrouw, maar voegde eraan toe dat het zeer wel mogelijk was dat zij in Chicago zou zijn.

Op het oogenblik, dat wij dit schrijven is het heele raderwerk der politie aan den gang gezet, teneinde dit raadse achtige geval op te lossen."

Dit was het bericht, dat mijnheer Ike Goldman met zooveel aandacht had gelezen.

Hij liep nu wat heen en weer, kauwend op een pikzwarte, groote sigaar, raadpleegde nu en dan zijn horloge, en toen staakte hij plotseling dit heen en weer oopen en gromde een vloek die half in zijn keel bleef steken bij het zien van een grooten kerel met een vrij gemeene tronie, die regelrecht op hem afstevende, een peukje sigaar tusschen zijn gele tanden wegnam en zei :

— Ik kom me bij je aanbieden om werk, Goldman.

Goldman sloeg nauwelijks acht op hem, beet nijdig een stuk van zijn sigaar en gromde :

— Merci, ik moet jou niet. Ik ben heelemaal compleet.

— Dat ben je niet meer, sinds vannacht, zei de groote kerel met een lach die zijn gezicht van oor tot oorscheen te splijten. Je mankeert een mannetje.

— Je bedoelt die nikker — Die kan ieder oogenblik komen opdagen. Ik wacht hem al een halt uur.

— De nikker zal niet komen opdagen, Goldman. Het zal hem erg spijten, maar hij komt niet.

— En waarom zou hij niet komen ? Wil je me dat eens vertellen ?

— Omdat hij in het gasthuis ligt.

— En hoe weet jij dat zoo goed ?

— Omdat ik hem erzelf in heb geslagen, antwoordde de geweldenaar in zijn zak zoekend naar iets dat op een pruim geleek, die waarschijnlijk niet voor de eerste maal dienst deed.

Goldman liet een geluid hooren, dat veel van hikken weg had en daarmee wilde hij tegelijkertijd woede en verbazing uitdrukken.

— Wil jij zeggen dat je den neger overwonnen hebt, die zelfs Carnera heeft geslagen ?

— Ik weet niet of hij Carnera geslagen heeft,

maar voor mij was hij niet sterk genoeg. Ga maar informeeren in het Gasthuis. Neem de telefoon maar als je me niet geloofd. Hij moet verstek laten gaan en ik denk dat je de eerste veertien dagen niets aan hem hebt. Dat zul je begrijpen als je eventjes naar deze handen kijkt.

Op deze uitnodiging keek Goldman er ook naar, en een rilling liep hem over de huid. Hij had al veel werklieden gehad, want hij was een ongemakkelijk patroon, en hij had dus ook veel grove, harde knuisten gezien, maar wat hij hier onder de oogen kreeg, dat geleek op een stel smidshamers, hard als ijzer, en zoo groot als de handen waren van den negerbokser Johnson, de grootste der wereld, zooals iedere sportliefhebber weet.

— Waar ging het om? vroeg hij toen kortaf.

— O, om niets! Het was al afgelopen voor ik het goed en wel wist. Eeerlijk gezegd, had ik hem niet eens goed gezien. Hij trapte op mijn voet, toen lachte hij nog bovendien, en vijf minuten later was de ziekenauto er al. Het gebeurde ergens aan de haven. Ze schenen hem in die kroeg te kennen en ze zeiden dat hij bij jouw in dienst was, bij het schudhuis. Nou, ik zocht juist naar werk, en toen ik van die opengevallen plaats hoorde, ben ik er dadelijk op af gegaan. Ik hoop toch niet dat iemand voor me is geweest? Je kunt me hetzelfde loon geven en daar zal ik het dubbele werk voor doen. Top?

Goldman scheen een oogenblik in beraad te staan.

Er was een kort oogenblik wantrouwen en zelf iets van afkeer in zijn kleine, sluwe oogjes.

De waarheid is dat mijnheer Goldman niet erg hield van groote, sterke kerels. Maar hij moest nu eenmaal iemand hebben om het bedrijf in gang te houden en zoo zeide hij dan na eenig beraad:

— Ik neem je — maar je moet me nog een half uur den tijd geven voor informaties. Als de nikker terugkomt lig je er natuurlijk weer uit.

— Aangenomen! Maar hij komt niet terug. Hij was vanmorgen nog heelemaal buitenwesten. Hij wist van toeten noch b.azen en was heelemaal in de war. Toen ze hem vertelden dat zijn vrouw van een tweeling bevallen was begon hij te lachen.

— Verschrikkelijk! zeide Goldman oprecht ontsteld. Gisteren heeft hij haar nog bijna half dood geslagen. Gelacnen zeg je?

— Tot de tranen hem over de wagen rolden, ik heb het van de verpleegster gehoord. Vanmorgen ben ik even gaan kijken om vrede te sluiten. Hij was er beroerd aan toe maar hij zei

dat hij het me niet kwalijk nam, en dat hij me over een paar weken wel eens te pakken zou krijgen. Wat is het baantje?

— Tent schoon houden, waar je een schoonmaakster bij krijgt. Machines controleeren, ik hoop toch dat je op de hoogte bent van auto's en electromotoren, anders kun je wel op-hoepelen!

— Ik heb van alles verstand! Ik ben trein-machinist, prijsbokser, buschauffeur en kade-werker geweest. Maar ik ben ook in een machine-fabriek geweest. Laat me dat barakje van je maar eens bekijken. Een dollar per uur?

— Wie heeft je dat wijs gemaakt? vroeg Goldman nijdig. Denk je dat mijn tent een fokkerij van millionnaires is? Je kunt vijf dollar per dag krijgen, en dat is eigenlijk nog te veel. Jack, hier is een nieuwe!

Die laatste uitroep was gericht tot een man van onbepaalde leeftijd, met haar, dat eruit zag als een middending tusschen een bos stroo en een handvol touwpluksel. Hij droeg een bril met zeer groote, ronde glazen, die bijna het grootste gedeelte van zijn smal gezicht bedekte en hem merkwaardig veel op een uil deed gelijken.

Met iets als afgrijzen mat hij den nieuweling van top tot teen, bemerkte, toen hij naast hem kwam staan dat zijn kruin nauwelijks even boven den broekriem van den geweldenaar reikte en zei zwak:

— Als het niet anders kan! Ik ben nog wel andere bezoeken te boven gekomen. Maar als er van schudden sprake is, dan zal deze holbewoner er wel voor zorgen. Wat is er met den nikker?

— Half doodgeslagen door dezen man en ligt in een gasthuis, antwoordde Goldman kortaf. Trapte hem bij ongeluk op zijn teenen.

— We zullen er voor zorgen, dat dit hier niet voorkomt, zeide de kleine man sarcastisch. Ga dan maar mee, Goliath.

— Mijn naam is Bill Sykes!

— Goeie genade, dat is die vent, die voorkomt in Oliver 'Twist van Dickens! Heb jij je meid ook al eens doodgeslagen met een stuk hout?

— Dat nooit — maar ik heb wel altijd een hekel aan groote hoornen brillen gehad. En laat me het zaakje nu maar eens kijken, dan gaan we aan het werk.

Hij had zijn jasje al uitgetrokken en Jack, de manager tuimelde bijna van schrik achteruit, toen hij de geweldige spierbundels zag, die zich hier zoo onverwacht aan zijn blik voordeden.

Hij kwam voorzichtig naderbij en waarschuwde den nieuwe :

— Nooit aan het huis zelf komen ! Ik bedoel, laat de muren met rust. Als jij ze aanraakt, duvelt alles in elkaar ! Man, bij jou vergeleken was de nikker een zuigeling.

Het volgende oogenblik waren zij het schudhuis binnengetreden. Niet door den breeden ingang die het publiek volgde, maar door een smalle zijdeur, naast de plek waar zich de kas bevond.

Jack maakte licht, en aan dunne draden schommelde boven hun hoofd een paar heel eenvoudige elektrische lampen, zoogenaamde pendels, maar de kappen waren niet van porcelein hetgeen in zulk een huis ook gevaarlijk zou zijn geweest maar van doorschijnend perkament.

De vloer week op een zonderlinge wijze onder het zware lichaam van den nieuwe, die een angstig gezicht trok en zei -

— Het is alsof je op sneeuw loopt. Wat zit hieronder ?

— Niets ! Dat wil zeggen, smalle, meegeevende stalen banden, die over schijven loopen van onregelmatige vorm. We hebben vroeger riemen gehad, maar die braken wel eens, en dan kon je weer aan het betalen gaan. Staal is je ware, maar het maakt veel meer leven. Pas op dat trapje en breek je nek niet.

De waarschuwing was niet overbodig want in een donkeren hoek begon een smal, wankel trapje van acht treden, dan kwam er een soort van loopbruggetje zoo wankel als een kippenren en toen moest de reus aan den anderen kant weer naar beneden en steeds op zijn tocht scheen hij ervoor terug te schrikken de eigenaardige meegeevende wanden aan te raken.

— Nu zijn we over de hoofdas heengeelopen ! legde Jack hem uit. Daar komt eigenlijk alles op neer, vat je.

Hij opende een deur, knipte opnieuw het elektrische licht aan, en nu zag de reus een ruimte, die zeer veel geleek op de asschacht van een zeer groote mailboot.

Aan het eene einde van die zaal, door tien lampen helder verlicht en die, in tegenstelling met de rest van het huis van stevige eiken balken was gebouwd, versterkt met duimdikke hoekijzers, stond een krachtige electromotor, die een zware, van olie druipende as in beweging kon brengen, drie maal gelagerd, en voorzien van excentrische schijven, die de zoldering schenen te dragen.

Op deze wijze werd heel eenvoudig de golvende beweging gebracht, want die schijven hadden

niet dezelfde vorm, sommige waren peervormig andere ovaal, en er waren er ook achthoekig bij. Op die schijven rustten de stalen, soepelen banden, waarop stevig de dunne vloerplanken waren vastgemaakt, kort en van scharnieren voorzien.

— Het zien alleen maakt me al misselijk, verklaarde de reus aanstonds. En gaat dat nooit eens defect ?

— Jawel, antwoordde Jack doodleuk. Maar jij bent juist aangenomen om die defecten te repareren, als ze zich voordoen. Eens is de vloer in zijn geheel naar beneden gekomen, omdat de fundamenten niet behoorlijk waren gelegd. Tweehonderd menschen gingen mee naar beneden, en omdat die vervloekte machine bleef draaien, werden er brokken gemaakt. Een beroerd gezicht, dat kan ik je zeggen. Maar het ergste was dat de baas bij de honderdduizend dollar aan de schadevergoeding moest betalen. Een bof dat hij daartegen geassureerd was.

— Maar ik kan hier ternauwernood staan ! klaagde de reus.

— Dan ga je maar zitten, je bent ook boven de maat. En kom nu maar mee, dan zal ik je de dwaaltuin ook nog laten zien.

De twee mannen verlieten de zaal weer door een andere deur, moesten weer een trapje beklimmen, dat ditmaal goed vaststond, Jack opende met een soort van passepartout een verbindingsdeur, niet voor het publiek gestemd, en langs een omweg kwamen zij aan het begin van den dooltuin.

— Geen tien meter in het vierkant, man — en toch zou je er leelijk kunnen verdwalen.

— En — verdwaalt er ook wel eens iemand ? vroeg Bill, op zijn pruim kauwend.

— Soms ! antwoordde Jack raconiek. Maar dan schreeuwen ze wel, en dan halen we hen gauw genoeg te voorschijn. Bij de voorstelling is er ook altijd een gids bij. Wij vergissen ons natuurlijk geen oogenblik. Ik behoef trouwens niet eens meer naar de aanwijzingen te kijken. Zie je die kleine, met roode inkt geschilderde figuurtjes ? Die volgen altijd op elkaar, vat je ? Van een driehoekje ga je naar een driehoekje, van een vierkantje naar een vierkantje, en als je dat maar volhoudt dan ben je in een minuut door de heele flauwekui heen. Zeg, dat je pruimt kan ik goedvinden — maar je hoeft het niet zoo te laten merken. Daar hangt trouwens een bordje : Spuwen verboden. Je kunt toch lezen ?

— Neem me niet kwalijk, dat ontsnapte me, mompelde Bill. Ik zal er om denken. Wat is dit voor een ding ?

— Hier moet je opletten. Met dien kleinen,

roodgeverfden hefboom schakel je de machinerie in, die de valdeur laat neerkomen, en met deze groenen laat je de heele vloer hier omklappen! En ik zou niemand raden om er alleen op te gaan staan, want het is berekend op dertig personen, en je zou dus heel wat verder vliegen, dan je wel verwachtte. Hier zie je trouwens een nummerschaal. Meer dan dertig menschen mogen er niet tegelijk op dit stuk van den vloer staan. Zijn er er nu maar vijfentwintig dan zet je den hefboom in dezen keep, dan worden de stalen veeren minder sterk gespannen, en zoo ga je maar door — tot een minimum van tien. Als er maar negen bezoekers zijn dan mag het ding heelemaal niet in werking worden gebracht. Politievoorschrift. Overal steken ze hun neus in. Maar misschien is het goed. Een jaar of drie geleden deed de machinist stomdronken zijn werk, toen er maar twee menschen op het luik stonden en die werden zoover weggesmeten, dat ze alleen maar een haarspeld en een tandenstoker konden terugvinden. Wat er met de rest van de menschen gebeurd is, weet vandaag den dag nog niemand. Nog een geluk dat het buitenlui waren. Echte grasnikkers. Er was niet veel aan verloren.

De nieuwe keek erg ongeloovig, en zelfs een beetje dreigend, en Jack legde dus maar haastig verder uit:

— Nu haal ik den hefboom over — nu gaat de valdeur naar buiten open. Zie je het valnet? Dat moet ook altijd goed worden nagezien, dat de kabels altijd behoorlijk gespannen zijn! En nu het luik!

Jack verplaatste den groenen hefboom, en

met verbazenden kracht wipte, vlak achter de valdeur, draaiend om een stalen as, een groot stuk van den vloer op, met een lawaai alsof er een kanon werd afgeschoten.

Jack bracht den hefboom weer in zijn vroegeren stand, en langzaam neigde het groote luik weer achterover, totdat het in de sponning rustte, de valdeur sloot eveneens de opening af, en de overgang van daglicht tot bijna volmaakte duisternis was zoo groot, dat Bill aanvankelijk niets kon onderscheiden.

Hij voelde zich door Jack bij den arm vatten, en een gangetje induwen waar een klein lichtje brandde, toen moest hij weer een trap af en hij kwam weer in de groote, laaggezolderde zaal, waar zich de machines bevonden, en die blijkbaar onder het geheele huis doorliep en toen liet Jack hem eenvoudig aan zijn lot over, met de boodschap dat hij de leidingen moest nazien, die door de trillingen wel eens los konden gaan, en de machine moest gaan stellen en oliën.

Verder was het zijn taak, zich te vergewissen dat alle electriche lampen nog intact waren en tenslotte moest hij het heele schudhuis reinigen van de bananenschillen, sigarettenpeukjes, lucifersdoosjes en andere rommel, die men er des avonds in overgroote hoeveelheid achterliet.

Zoodra Bill alleen was, inspecteerde hij zijn omgeving eens en zeide tot besluit hoofdschuddend:

— Hoe verzinnen de menschen het! En dat noemen ze nu de vooruitgang van de beschaving.

HOOFDSTUK V.

ONDERGRONDSCH E VERBINDING.

Het werd drukker op het tentoonstellings-terrein, naarmate de avond naderde, maar op het Lunapark heerschte nog niet de ware stemming, want het was een druilerige, grijze dag geweest.

Bill had zijn werk goed verricht, hij had het geheele lachhuis en ook den dwaaltuin keurig schoongemaakt, en nu en dan was de patroon eens komen kijken en had tevreden gegromd, want de machine liep voortreffelijk, alle lampen branden, alle leidingen waren intact en goed geïsoleerd, en de vloer golfde dat het zien alleen ervan iemand zeeziek zou kunnen maken.

De schemering daalde neer over het Lunapark waar reeds hier en daar de lichten waren ontstoken, toen er twee mannen het lachhuis van de achterzijde naderden, die er uitzagen als lieden die nog nimmer in een groote stad zijn geweest, en die blijkbaar bang waren van het vele geraas, de langs hen heen schietende auto's en het schelle licht uit de tenten, waaruit nu en dan een oorverdoovend geraas brak.

Het leek dan ook louterd toeval dat ze ten slotte bij een smalle achterdeur van het schudhuis stonden en misschien was het wel bij ongeluk dat ze het volgende oogenblik zeer snel door die deur verdwenen.

Er achter stond echter de nieuweling, die op fluisterende toon zei :

— Ik heb het eindelijk gevonden, mylord. Het was niet mijn schuld dat het zoo lang heeft geduurd. Ze hadden het prachtig verstoppt. Het is nog toeval dat ik het gevonden heb.

— Verontschuldigd je niet Henderson ! zeide Raffles, onherkenbaar vermomd als een onnoozel buitenmannetje. Mijnheer Brand en ik hebben wel vol ongeduld op je telefoontje gewacht, maar toen het kwam zijn we ook onmiddellijk verschenen. Wanneer gaan hier de lichten op ?

— Ik ben bang dat dit geen kwartier meer zal duren, mylord.

— Dan zullen wij ons haasten ! Wat is die Goldman voor een man ?

— Dat is een kerel, die behalve de eigenaar van een lachhuis ook heel goed dranksmokkelaar, kidnapper of bankroover zou kunnen zijn,

mylord. Een onbetrouwbare schoelje, dien ik tot alles in staat acht.

— En zeg me nu eens je oordeel ? Geloof je dat de vrouw hier in de buurt kan zijn ?

— Daarop kan ik niet antwoorden, mylord. Ik weet er werkelijk niets van. Die Goldman is eens bijna een half uur weg geweest, zonder dat ik heb kunnen nagaan, waarheen hij eigenlijk gegaan is, maar ik ben er nu bijna van overtuigd dat hij door de geheime deur is gegaan.

— Waarmee staat die deur in verbinding ?

— Dat kan ik niet zeggen, mylord. Ik durfde niet zoover weggaan. Maar ik weet wel dat ik een lange gang voor me heb gezien, en die tamelijk breed was.

— Waren er boogvormige openingen aan weerskanten ? Iets als nissen ?

— Ja, dat herinner ik mij, zei de reus opgewonden.

— Dan had ik het dus bij het juiste einde, Brand, zoo wendde Raffles zich glimlachend tot zijn metgezel, die eruit zag alsof hij zoo even afscheid had genomen van zijn koeien en varkens. Mijn studie van de stadsbebouwing is dus niet geheel en al vruchteloos geweest.

— Heeft hier dan misschien vroeger een kerk gestaan, mylord, vroeg Henderson nieuwsgierig.

— Dat niet bepaald, James. Eerder het tegendeel zou men kunnen zeggen. Nog geen tien jaren geleden, stond hier een van de grootste bierbrouwerijen van de geheele Staat, die gedeeltelijk door brand werd verwoest, en toen maar verder is afgebroken, omdat de vennootschap die ze beheerde toch geen kans zag, den strijd met de drankpolitie tot een goed einde te brengen. Volgens de beschrijving strekten de bierkelders zich uit over een oppervlakte van verscheidene vierkante kilometers en de schepen die vaten aanvoerden en weghaalden meerden langs de kade, die je van hier af nauwelijks kunt zien. Ik spreek natuurlijk van den tijd, voordat de Volstead-wet van kracht werd. Twintig jaar geleden lag de fabriek ver buiten de stad, thans zou zij ongeveer in het midden daarvan gelegen zijn ! Nu, dit verklaart reeds het een en ander, en nu de deur, James.

— Weet je wel wat je gaat ondernemen, Edward vroeg Brand op een ernstigen toon. Weet je wel dat je met schurken van de ergste soort te doen zal krijgen. Want zij hebben om te beginnen dien sukkel van een Tuble half dood geslagen! En bedenk dat Battista en Bertini hier achter zitten, en dat de man zoowel als de vrouw tot alles in staat zijn.

— Brand ik weet het, maar dat zal me niet weerhouden. Ik wil dit raadsel doorgronden — maar in de eerste plaats wil ik die vrouw bevrijden! Laat ik volmaakt eerlijk zijn — ik wil haar en haar juweelen aan den dag brengen en de laatste voor mezelf behouden.

— Maar het moet toch iedere minuut door Marlene Dietrich worden bekend gemaakt dat niet zij het is die werd ontvoerd?

— Zoo dom zal ze niet zijn, Brand zeide Raffles nuchter. Waarom zou ze zich deze gratis reclame laten ontgaan? Hoe langer de bladen haar naam noemen, zonder dat het haar een cent kost, hoe voordeeliger het voor haar en voor haar faam is. En wat doet de naam er ook toe? Laten wij voortmaken, want aanstonds zullen zij om Henderson roepen. Is er veel personeel in dit dwaze huis?

— Er is nog een manager, een paar uren lang ben ik geholpen door een schoonmaakster en dan is er nog zoo'n half slag jongen over wien ik te zeggen heb, en over een kwartier als de voorstellingen beginnen komen er nog een paar gidsen en controieurs en ook nog de muziek.

— Vlug dan!

De drie mannen hadden dit korte gesprek gehouden geheel achteraan een duistere gang, een van de heel weinige gangen waarvan de vloer vastlag.

Voorafgegaan door Henderson gingen zij half op de tast die gang teneinde, totdat de reus fluisterend waarschuwde.

— Hier is een trapje naar beneden. Niet links tegen de muur steunen, want die geeft mee. Er is rechts een leuning van ijzeren gasbuizen. Het heele ding zit in elkaar als een kaartenhuis.

Nu stonden zij beneden in een zoo volmaakte duisternis, dat zelfs Raffles niets kon onderscheiden, maar Henderson maakte licht met een zaklantaren, en toen gingen zij verder.

De gang had wanden van gegolfd plaatijzer, waarvan de stukken over eikander konden heenschuiven.

Door de reten drong echter niet het minste licht door.

Raffles stond een oogenblik stil, vatte Henderson bij den arm, en vroeg heel zacht:

— Zeg me een ding, Henderson — geloof je dat die Goldman bij de zaak betrokken is?

— Dat is bijna zeker, my'ord. In den loop van den dag is de kerel wel drie malen door die geheime deur verdwenen. De kerel lijkt me een oude gevaarlijke gluiperd toe, die heel goed in staat is, aan zulk een zaakje mee te doen.

— Dat is voldoende! Verder dan maar. Maar zoodra je ons de deur gewezen hebt is het misschien beter dat je terug gaat. De kerel mag je niet te vroeg missen, want dan zou hij achterdocht kunnen krijgen. Of de nikker, wiens plaats je hebt ingenomen, krijgt er berouw van, dat hij je voor 'n dag zijn baantje verkocht heeft, en komt te vroeg weer opdagen en in beide gevallen zou dat ons plan in duigen kunnen werpen.

— Maar ik zou veel liever met U meegaan mylord — wie weet welke gevaren erdaar achter die geheime deur kunnen dreigen! Dan kunt U misschien een paar stevige vuisten wel gebruiken. Wat komt het erop aan of hij me mist? Hij zal eenvoudig denken dat ik ben weggelopen.

— Zonder je dagloon in ontvangst te nemen? Dat klinkt onwaarschijnlijk. Intusschen... hij hield plotseling op want vlak bij had het gekraakt in den ijzeren wand en toen klonken er voetstappen, en voor Henderson de lamp nog had kunnen uitknippen, werd er een deur opengeworpen, de gang werd vrij helder verlicht en Goldman werd zichtbaar die op dat oogenblik verre van nuchter was.

Hij schreeuwde zoo luid hij kon:

— Waar zit je? Wat loop je hier te luieren? Betaal ik je ervoor om hier den boel na te snuffelen? Zoo — en je bent niet alleen merk ik.

Goldman had zijn hand in zijn rechterbroekzak gestoken en hij scheen voornemens te zijn nog harder te gaan schreeuwen, misschien om de mannen te hulp te roepen, en Raffles begreep, wilde de heele onderneming niet mislukken dat hij snel en krachtig moest optreden.

Vlugger dan de gedachte sprong hij Henderson voorbij, en in den zelden, katachtigen sprong, strekte hij den arm, en trof met een meesterlijke directe den spullebaas zoo hard op het puntje van den kin, dat hij geen kik meer gaf en langzaam, als een zak zout omlaag gleden langs den ijzeren wand, totdat hij roereloos op den vloer bieef liggen.

— Ik had dit liever niet gewild, Brand, maar het ligt er nu eenmaal toe, en wij konden hem niet zijn gang laten gaan. De kerel zou door zijn geschreeuw alles bedorven hebben. Bind hem James, en stop hem een prop in den mond.

Hij is nu bewusteloos maar van een stevige structuur — binnen vijf minuten kan hij opnieuw gaan schreeuwen.

— Maar zijn ondergeschikten zullen hem missen, wierp Brand hem tegen terwijl de reus reeds bezig was het bevel van Raffles op te volgen.

— Dan moet Henderson aanstonds de machine in beweging zetten, zoodat het bedrijf in gang is, dan zullen de suppoosten en de gidsen hun patroon niet zoo spoedig missen, want ze hebben dan de handen vol.

Henderson was al klaar met zijn werk, en Goldman kon geen lid meer verroeren, en evenmin eenig geluid uitbrengen.

Maar zelfs al zou hij dat hebben gekund, dan zou het reeds niet meer hebben gebaat, want Henderson was vlug naar de machinezaal gelopen, en had daar den schakelaar overgehaald, die den electromotor en daarmede de geweldige hoofdas in beweging bracht.

Eerst langzaam en daarna steeds vlugger begonnen de onregelmatige schijven te wentelen en met een oorverdoovend geraas begon de zoldering aanstonds in alle mogelijke richtingen te golven en te sidderen.

De reus voegde zich snel weer bij Raffles en Brand en nadat de gebonden en machteloos gemaakte tentbaas in een donker hoekje was gelegd, werd de tocht voortgezet, waarbij de zaklantaarnen weder haar diensten moest bewijzen.

Het leek wel of het geheele huis op zijn grondvesten dreunde, en hier beneden was het geraas bijna ondragelijk. Het deed de trommelvliezen trillen en veroorzaakte pijn in de ooren.

Nog een tiental stappen en toen stond Henderson stil, op een punt, waar de gang plotseling scheen dood te loopen, van een deur was tenminste niets te bespeuren, evenmin iets van een luik en kieren waren er ook al niet te zien. Het leek alsof de gang daar was afgesloten door een betonnen muur.

Maar dit was slechts schijn, want nadat Henderson bij het licht van de lamp eenigen tijd de linkerzijwand had onderzocht, scheen hij op een kleine oneffenheid te drukken. nauwelijks zichtbaar voor het bloote oog, en die betonnen wand bleek van staal te zijn, dofgrijs geschilderd en ging terzijde als een schuifdeur.

En dadelijk viel het licht van de lamp onzeker en bevend op de geweven, waarvan de reus gesproken had.

En voor een kenner kon het ook geen oogeblik twijfelachtig zijn of men had hier te doen met de verlaten kelders van een zeer groote bierbrouwerij.

In de meeste nissen waren de zware onderstellen van eikenhout nog te zien, waarop eertijds de reusachtige fusten gelegen hadden.

Er hing een muffe, en toch prikkelende lucht, eenigszins zuur, onder de zoldering die hier laag was.

Het was duidelijk te zien dat de stalen schuifdeur de plaats had ingenomen van een deel der vroegere keldermuren, die meer dan een voet dik waren geweest.

De grond was eenigszins vochtig en hier en daar stonden zelfs kleine plasjes.

— Zou die kelder wel eens onderloopen, vroeg Brand eenigszins ongerust.

— Misschien, als het water in het Michigan meer bizonder hoog is opgedreven door een Noordwester storm! Wellicht wordt deze kelder overstromd als de riolen het water niet meer kunnen verzwellen. En nu zullen wij eens zien, waarheen dit breede middenpad tusschen de nissen ons voert.

Hij had zelfs de lantaren van Henderson overgenomen, en Brand had ook zijn eigen zaklamp ontstoken, zoodat zij voldoende licht vooruit konden laten schijnen om daarbij hun weg te vinden.

De kelder was langwerpige vierkant, of nog beter uitgedrukt, hij geleek op een straat met reusachtige nissen inplaats van huizen.

Hier en daar zag men nog overblijfselen van een vat, vergaan en door de muizen aangeknaagd en op ongeveer twintig meters van de ijzeren deur, die Raffles voor alle zekerheid maar had laten openstaan lag in een der grootste nissen een geweldig okshoofd, dat nog intact scheen te zijn.

En steeds verder gingen zij, totdat de keldergang plotseling een rechten hoek maakte en toen zetten de nissen zich weer voort, en Raffles zeide:

— Nu moeten wij, dunkt me in de richting van den meeroever loopen.

— Die bierbrouwerij moet geweldig groot zijn geweest! riep Brand vol verwondering.

— Ik zei je immers dat het de grootste van deze Staat en misschien wel van geheel Amerika was. En stii nu, want ik geloof dat ik daarginds een deur zie!

Raffles had goed gezien, want het licht van de lantarens werd zachtjes weerspiegeld in een half natte oppervlakte.

Het moest een soort van kluisdeur zijn, waarschijnlijk van roestvrij staal gemaakt, want de oppervlakte was niet geverfd, en toch was er ondanks de voortdurende vochtigheid

van dezen kelder geen roestvlekje te zien op het gladde metaal.

Raffles, zijn lamp wat hooger opheffend, stond een oogenblik stil, en mompelde :

— Natuurlijk is de kelder nog veel grooter, en dit kan omogelijk de eenige afsluiting zijn, maar misschien bevindt de vrouw zich daar achter die deur. Wij moeten haar trachten te openen, Brand.

Brand deed een paar stappen, toen hij plotseling een zachten ongeduldigen kreet slaakte en haast gestruikeld zou zijn.

— Wat is er ? vroeg Raffles dadelijk op zijn qui vive.

— Ik ben bijna over iets gevallen — vervloekt — ik geloof dat ik iets heel doms heb gedaan, ik ben over een draad gestruikeld, een staaldraad die op een hoogte van een paar

duimen dwars over de gangen is gespannen.

— Mooi zoo ! Dan heb je natuurlijk een of andere alarminrichting in beweging gebracht en wij zullen ons op een onaangename ontmoeting moeten voorbereiden.

Als om de woorden van Raffles te bevestigen klonk er op eenigen afstand een geluid alsof er een deur werd opengeworpen, snelle voetstappen weergalmden onder het lage verwulf en toen werden de drie mannen plotseling bijna verblind door een sterk zoeklicht dat hun recht in het gelaat scheen en het volstrekt onmogelijk maakte iets te onderscheiden.

Maar dat schelle licht liet hun ooren onaangedaan en met die ooren hoorden zij zeer duidelijk de onheilspellende woorden :

— Je handen op en geen voet verzetten, of wij schieten jullie tot een zeef !

Geschenken van blijvende waarde voor

BATCO DE WERELD **COUPONS**

Ziet de groote collectie gegar. echte diamant-
ringen van 14 kar goud in de Batco toonzalen.

HOOFDSTUK VI.

DE BENDE VAN DE GOUDEN SPIN.

Raffles en zijn metgezellen deden niet eens moeite, een beweging naar hun revolverzak te maken.

Zij konden den tegenstander niet zien, en konden alleen maar vermoeden waar hij zich ongeveer ophield.

Een kort oogenblik nadat de dreigende stem weerklonken had, doken er een paar zwarte gedaanten uit die zee van licht op, en alle drie voelden zij een hard, koud voorwerp tusschen hun ribben drukken, en zij wisten dat het revolverloopen waren, die bij de eerste de beste verdachte beweging van hun kant aan alles een einde zouden maken.

En toen klonk weer de bevelende stem :

— Naar kamer 4 met hen ! En denk erom — wie zich verzet is er geweest.

In een oogwenk kwamen er nog meer gestalten opdoemen, toen doofde dat schelle licht, en het volgende oogenblik werden zij van elkander afgezonderd, en omringd door wel twaalf of veertien mannen, die hen tamelijk onzacht voortduwden in de richting vanwaar zij gekomen waren.

Raffles, die geen oogenblik zijn kalmte verloren had vroeg zich verwonderd af, of de bandieten het zouden wagen door het lachhuis met hun gevangenen te vertrekken, toen de geheele troep stilhield voor het groote okschoofd en toen glimlachte hij, en mompelde voor zich heen :

— Aha, dat is des poedels kern.

Aan de voorzijde van het okschoofd bevond zich een smalle deur, die deur stond op dit oogenblik open en uit het reusachtige vat, dat met den achterkant tegen de muur bleek te rusten, straalde een helder licht.

De drempel van die deur bevond zich bijna drie decimeters van den grond en men kon er dus heel gemakkelijk instappen.

De drie mannen werden gedwongen, in het reusachtige vat te gaan, en toen zagen zij dat de achterwand bijna geheel was weggenomen, tegelijk met een stuk van den muur, zoodat het vat eigenlijk niets anders was dan een soort van doorgang tusschen deze kelderafdeeling en een aangrenzende.

En de deur vooraan was zoo goed verborgen, dat het onmogelijk was, bij het spaarzame licht van een zaklantaren haar te ontdekken.

Men liep dat vat voorbij, en men vond het een groot vat, en daarbij bleef het.

Brand liep met een bleek gelaat voort, en zeide op zachten toon tot Raffles toen zij op het punt stonden, het groote okschoofd aan den anderen kant weer te verlaten :

— De hemel weet wat ons boven het hoofd hangt, en dat is alles te danken aan mijn overgeeflijke onhandigheid.

— Beschuldig jezelf niet. Niemand had hierop verdacht kunnen zijn en....

— Houdt jullie je bek, beval dezelfde stem van zoeven, die Raffles meende te herkennen.

Hij draaide het hoofd om en keek recht in het van woede vertrokken gelaat van Battista, die op den voet gevolgd werd door Ina Bertini.

Op het gezicht der beide Italiaansche schavuiten echter was geen spoor van herkenning te lezen, en Raffles had althans de zekerheid dat zijn vermomming afdoende was geweest, evenals die van Brand.

De bandieten bleven vlak achter hen loopen, nog altijd klaar tot schieten, zij kwamen nu in een keldervertrek, waarin nog meer kerels en twee tot drie vrouwen aanwezig waren, die hen met spottende nieuwsgierigheid bezagen.

Het vertrek was vrij goed gemeubeld, als een soort vergaderzaal die veel gebruikt werd, er stonden acht of tien tafeltjes, en er was zelfs een soort van buffet met een barkeeper erin.

Op een verhooging was een vrij lange, rechthoekige tafel geplaatst, bedekt met een kleed van glanzende, zwarte zijde, waarop aan de vierhoeken met kunstige hand een gouden spin was geborduurd.

Achter die tafel was een zwaarlijvig man gezeten, met een onderkin, en buitengewoon onaangenaam, lichtgrijze varkensoogjes, die nu en dan, als hij lachte, wat hij vaak deed, achter wallen van vet schenen te verdwijnen.

Deze man rookte zeer rustig een ange en dunne sigaar, waarschijnlijk van Mexicaansche oorsprong, maar de blik die hij op de gevangenen wierp, was allesbehalve geruststellend.

— Wat breng je me daar, Battista? vroeg hij, nadat de heele bende halt had gehouden op een paar voet afstand van de verhooging.

— Gesnapt in den kelder, chef, antwoordde Battista. brachten de alarminrichting in beweging. Voor dien grooten kerel ben ik trouwens al gewaarschuwd. Ina sprak vanmiddag met den nikker, die bij Goldman in dienst was en..

— Geen namen noemen, als het te vernijden is, onderbrak de dikke man achter de tafel hem streng. Je bent hier pas, Battista, maar ik eisch van mijn mannen een snel begrip, onthoud dat. Zoo, dat is dus de kerel, die de plaats van den nikker heeft ingenomen. Dat zal wel een doel hebben gehad, nu we hem aantreffen. Je bent zeker erg sterk?

— Kom maar achter die tafel vandaan, dan kun je het eens probeeren, zeide Henderson.

Er klónk een dreigend gemompel uit de bandieten, maar de chef lachte hartelijk en zei:

— Dat is een brutaal tje, dat jonge mensch. Maar we kunnen niet altijd lachen. Terzake dus, wie is jullie woordvoerder?

Bijna instinetmatig traden Henderson en Brand een stap terug, en toen staarde de dikke man Raffles met eenige verwondering aan, en zei:

— Wat beteekent dit eigenlijk? Man, ik heb nog zelden iemand gezien die zoo op een ziek schaap leek als jij. Wat moet die grap beduiden? Hoe ben je hier verzeild?

Raffles nam dadelijk zijn zwakste, aarzelendste stem aan, toen hij ten antwoord gaf:

— Het is een vergissing, Edelachtbare. Wij waren verdwaald, mijn maat en ik. Wij zochten werk in het schudhuis en...

De dikke man achter de tafel gaf een harden slag met zijn vuist op het tafelblad, en zijn kleine oogjes kregen een kwaadaardige uitdrukking als van een boos varken toen hij Raffles in de rede viel:

— Ik zou je aanraden, man, niet te pogen

mij voor den gek te houden. Ik weet niet — maar jou onnoozelheid lijkt me een masker toe! De groote kerel bijvoorbeeld ziet er niet naar uit of hij verdwalen zal.

Raffles wilde weer iets zeggen toen er een smalle deur op het lage podium geopend werd, en mijnheer Goldman te voorschijn trad, zeer opgewonden, en half dol van woede.

Hij scheen groote moeite te hebben zich in te houden, en niet onmiddellijk op Raffles toe te stormen, en barstte aanstonds uit:

— Ik geloof, dat we hier een mooie vangst gedaan hebben, chef. Dat had je niet gedacht, nietwaar, dat je me zoo gauw zou terugzien. Maar nu heb ik een appeltje met jullie te schillen.

De voorzitter hief nijdig zijn vette hand op, waarschijnlijk in zijn wiek geschoten, omdat men zijn prestige te na was gekomen en gromde:

— Je kon wel eerst eens vragen of ik je het woord geef, Goldman. Hoe kom je hier, en wat is dat voor een blauw oog? Je hebt ook allemaal striemen om je polsen. Vertel op wat er gebeurd is. Duidelijk en vooral kort. We hebben vanavond nog meer te doen.

Goldman haalde diep adem, en begon telkens woedend naar Raffles kijkend:

— Vanochtend kwam de nikker niet, en ik zat met mijn handen in het haar, toen die groote vogelverschrikker daar kwam aansen-teren en zijn diensten aanbood. Hij zei dat hij den roetmop in het gasthuis had geslagen, ik geloofde hem en ik zette hem aan het werk. Maar de roetmop is zoo gezond als een visch, wat jullie straks zelf kunt zien, want hij is hiernaast in de kleine wijnkelder!

— Schiet een beetje op! drong de voorzitter ongeduldig aan.

— Kun jij opschieten als je bijna dol bent van woede? gromde Ike, om te vervolgen:

— Over zijn kracht had ik niet te klagen maar hij heeft zijn tijd naar het schijnt besteed om de geheime deur op te zoeken. Toen heeft hij een kwartier voor het openen van de tentdeur aan de achterzijde die twee kerels binnen gelaten, met een doel, dat ik wel vermoeden, maar niet met zekerheid vaststellen kan.

— Stel het dan maar niet vast en ga voort, beval de chef kortaf.

— Zoowat vijf minuten voor ik de deur zou opengooien hoorde ik een verdacht gerucht, ging eens kijken, en vond dat lieve drietal in een belangwekkend gesprek dat ik zal mededeelen!

— Niet noodig! zeide de chef koeltjes. Vertel eerst maar wat er niet je gebeurde.

— Natuurlijk wou ik schieten op die inbrekers, of wat het anders zijn, maar mijn wapen

werd me uit de hand geslagen, en toen kreeg ik een oplawaai, die me sterretjes deed zien. Wat er toen gebeurd is weet ik niet, maar toen ik weer besef van den toestand kreeg, lag ik aan handen en voeten gebonden en met een prop in mijn mond in mijn eigen schudhuis!

— En was het schudden toen al begonnen? Vreeselijk! spotte een roodharige vrouw die met een sigaret tusschen de roodgeverfde lippen naderbij was getreden.

— Ik zou je raden geen grapjes te maken, roode Ilse, zeide de voorzitter dreigend. Daar is het nu de tijd niet voor. Hier is werk voor de Gouden Spin!

De roodharige vrouw keek den chef valsch aan en mompelde slechts half verstaanbaar:

— Je hoeft niet zooveel koude drukte te maken! Jij blijft ook niet lang meer aanvoerder, als ik er verstand van heb, Derrick Coole!

Of Coole het verstond is niet zeker, maar in ieder geval hield hij zich prachtig, want hij vervolgde rustig, zonder de vrouw met een blik te verwaardigen:

— En hoe kwam je weer vrij, Goldman?

— Een van de gidsen vond me, louter bij toeval. En net was ik weer op de been, of de nikker komt aanwandelen, en vertelt me dat hij zoo'n spijt heeft, en laat me de twintig dollars zien, waarmede die kerel daar hem had omgekocht om weg te blijven. Ik had ook verstandiger moeten zijn, en moeten weten, dat niemand den roetmop aan kan."

Er liet zich een soort van leeuwengebrul hooren, dat zeker een lach moest beteekenen en diep bukkend trad uit de smalle zijdeur een neger te voorschijn, van een waarlijk Heren-lischen lichaamsbouw, en die voor Henderson inderdaad slechts weinig behoefde onder te doen. Hij lachte nog altijd, en het leek alsof de heele kelder ervan dreunde.

Derrick Coole echter had een allesbehalve geruststellende uitdrukking op zijn gezicht, toen hij rustig tegen Raffles begon te praten:

— Dat is dus jouw verdwaling, he? Den weg kwijtgeraakt. Nu, wij zullen wel een goeden weg voor je weten te vinden. En nu zonder praatjes of omwegen. Wat deden jullie in het huis van Ike Goldman, en waarom maakten jullie hem machteloos?

— We zochten naar de vrouw die jullie ontvoerd hebt, antwoordde Raffles bedaard.

Die weinige woorden hadden dezelfde uitwerking alsof er temidden van de aanwezigen een bom was geworpen.

Coole was half opgerezen van zijn stoel en

wierp Raffles een woeste blik toe, met de beide gebalde vuisten op het tafelblad steunend.

De vrouw met het roode haar was met de lenigheid van een slang zonder eenig gerucht op Raffles toegeschoven, en bekeek van vlak bij en zeer aandachtig zijn gezicht. Toen zeide zij spottend, het gelaat naar den chef gekeerd:

— Nu, wij hebben daar een aardige vangst gedaan, Derrick. Dat is een concurrent met wien wij rekening hebben te houden als hij het overleeft. Maar dat zal wel niet — wat dunk jij?

Het dikke gezicht van Coole was strak en bleek geworden. Hij was terzijde van de tafel getreden, kwam van het podium af, liep langzaam op Raffles toe, keek hem aan, met de vuisten in de zijden geplant, en vroeg toen langzaam:

— Waar kom je vandaan? Wie ben je? Wie is je chef, en tot welke gang behoort je? Wist jij niet, dat de afspraak was, dat Coole dit gedeelte van de tentoonstelling zou exploiteeren? En ken je de afspraak niet — de dood voor wie ze schendt?

— Ik ben geen lid van een bende, antwoorde Raffles steeds even rustig. Ik werk voor eigen rekening. En van een afspraak weet ik dus niets. Ik had die juweelen graag zelf willen hebben, en ik was natuurlijk boos, omdat een ander me voor was geweest.

— Zoo, was je daar boos om? zeide Coole grijnzend. En een nieuweling dus? Nu, dat zal worden onderzocht.

— Wat valt er te onderzoeken, vroeg de vrouw met het roode haar scherp. Heb je je browning leeggeshoten? Schiet hem neer en gooi hem in het water. Wij hebben hier geen potkijkers noodig. Wij kennen hem heelemaal niet. Misschien is hij wel van de geheime politie. Een spion of zoo iets.

— En de anderen? Ook maar in het water smijten? vroeg Coole sarcastisch. Je bent er wel wat erg vlug mee, Roode Ilse! Maar daar zullen we toch nog maar even mee wachten. Ik houd niet van schieten, als het vermeden kan worden. Maar we zullen hen opsluiten, tot er zekerheid is. Want dat bezweer ik jullie, als het uitkomt, dat jullie gestuurd zijn door een andere bende, dan ga je eraan, zoo waarlijk als ik Coole heet. Breng hen maar weg, jongens — Je weet waarheen.

— Allemaal bij elkaar? vroeg Battista, die een soort van kapitein scheen te zijn.

— Ben je dol, natuurlijk afzonderlijk. Anders zouden ze elkaar kunnen helpen om te ontsnappen.

Op dit oogenblik klonk er van achter een

deur, dicht bij het podium een zwak geweeklaag, en allen keken die kant uit.

Het was even stil en klonk de scherpe, stem van de roode vrouw met haar porceleinblauwe slangenogen :

— Marlene schijnt te zijn bijgekomen. Maar goed ook. Stel je voor dat ze zoo hard op haar hoofd was geslagen, dat ze nooit meer voor de film had kunnen spelen. Wat een verlies voor de kunst.

— Laat me eruit ! schreeuwde plotseling een hooge, van zenuwen en drift overslaande stem. Ik zal me beklagen bij president Roosevelt. Als jullie maar weet dat ik connecties heb in Washington. O mijn hoofd, mijn arme hoofd !

En toen klonk er plotseling een schreeuw, veel luider nog dan de vorige, die door een hartverscheurend gejammer werd gevolgd en toen weeklaagde dezelfde stem :

— Mijn juweelen, ze hebben me mijn juweelen afgenomen. O die schurken !

Twee kleine vuisten bonsden woedend een roffel op de deur, totdat Coole ongeduldig tot Battista zei :

— Ga naar binnen en leg haar het zwijgen op ! En zeg dat ze zelf een briefje moet schrijven aan haar familie, aan haar man, waarin ze vraagt om de centen. Ze moet schrijven dat ze er anders aangaat. Ik heb niet veel lust om nog langer te wachten.

De opgesloten vrouw moest werkelijk door het dollé heen zijn, want ze schopte nu ook tegen de sterke deur, die niet week.

Battista had een zware sleutel uit zijn zak genomen, stak die in het slot, schoof de twee zware grendels terug en wilde binnentreden, tot hij door een soort natuurkracht op zijde werd geduwd en de gevangene naar buiten stormde.

Er ging een kreet van verbazing en woede op.

Voor die verbazing was wel aanleiding, want de vrouw die daar zoo plotseling verschenen was, geleek al heel weinig op de wereldberoemde filmster. Een van de fraaie wenkbrauwen was een weinig verschoven, als het ware afgezakt, de mond was veel grooter dan hij placht te zijn, de dag tevoren, en door haar woeste bewegingen was het haar geheel in de war geraakt, terwijl het rood van wangen en lippen tot een vlekke-rige, onsmakelijke kleurencombinatie was uitgevloeid. Waarschijnlijk had ze ook van woede geweend, hetgeen voor een sterkbeschilderde vrouw fataal is, want het zwart van wimpers en wenkbrauwen had zich vermengd met het

teedere rood van de wangen, en haar linkeroog zag eruit, alsof men haar daar een harden stomp op had gegeven.

— Wat ziet ze eruit ! riep roode Ilse met een boosaardig spotlachje. Als haar stille aanbidders haar eens konden zien ! Het is net een andere vrouw !

— Het is ook een andere ! liet de rustige stem van Raffles zich hooren. Die dame is Marlene Dietrich niet maar Janita Alvarez, haar double ! Daar hadden jullie zeker nooit van gehoord. Maar waarom vestigt men zich dan als boef, als men zoo slecht op de hoogte is. De laatste woorden gingen bijna geheel verloren in de kreten van woedend protest, onge- loof en wraakzucht.

Coole had een voorzittershamer ter hand genomen en bonsde daarmee op de tafel tot het dreunde, terwijl hij schreeuwde :

— Stilte, laat ik geen woord meer hooren, of ik zal jullie toonen wie Coole is.

Hij was weer op de verhooging en achter de tafel gestapt en toen het doodstil was geworden richtte hij zich tot de ontstelde vrouw en vroeg :

— Is het waar wat die man zegt ? Dat kan toch niet ? Ben je Marlene Dietrich niet ?

— Natuurlijk ben ik die niet ! jammerde de vrouw. Wat hadden jullie dan met mij voor ?

Coole gaf haar geen antwoord, maar wendde zich tot Raffles met de vraag waarin tevens een bedreiging lag :

— Wist jij dat de vrouw die we hadden ontvoerd, Marlene niet was ?

— Ja, dat wist ik. Ik heb er erg om moeten lachen, ofschoon ik de arme Janita natuurlijk beklaagde.

— Zoo heb jij moeten lachen ! herhaalde Coole weer. Nu, dat zal je misschien nog wel vergaan. Ik zal jou laten zien, dat we niet het zoodje zijn, waarvoor jij ons aanziet. Sluit dat wijf weer op. Battista, en zorg dat ze morgen op de bekende plaats is. En over die stomme vergissing van jullie — daar spreken we nog wel eens over.

— En dat wil een goed georganiseerde bende zijn ! riep roode Ilse met een uitdrukking van de diepste minachting in haar stem. School- jongens hadden het waarachtig beter gedaan ! Een kind kan toch wel zien dat dat schepsel Marlene Dietrich niet is.

— Houd je bek ! beval Coole grof. Niemand vraagt je naar je meening. Jij krijgt hier wat al te veel praats, naar mijn zin. En maak je maar niet ongerust — degenen die de vergissing

begaan hebben, zullen ervan lusten! Gooi haar weer in haar hok, Battista!

— Laat me gaan en geef me mijn juweelen terug, klaagde Janita. Wat hebben jullie eraan.

— Neen, die is goed, schetterde roode Ilse. Hooren jullie dat jongens. Ze vraagt ons wat

we eraan hebben! We gaan ze natuurlijk verkoopen, liefje!

— Maar geen enkele juwelier zal jullie er meer dan drie of vier dollar voor betalen, jammerde Janita. Ze zijn immers valsch!

BATCO DE WERELD COUPONS

worden o.a verpak. bij o.s. sigarettenmerken:

NORTH STATE

CLYSMA No 30

GOLD DOLLAR

MAVRIDES R.

CLIX

PIRATE

ENZ.

HOOFDSTUK VII.

BIJ GEBREK AAN BROOD...

Er waren omstreeks drie uren verlopen, sedert deze uitroep weerklonken had in de kelder van de oude bierbrouwerij, een uitroep, die een geweldige consternatie tengevolge had gehad, en waarna een soort van revolutie was ontstaan, die slechts met moeite bedwongen kon worden door den chef, Coole.

Onmiddellijk was een van de experts van de bende van Gouden Spin telegrafisch ontboden en nog geen tien minuten later had een snelle auto hem naar de plek gebracht, waar hij met ongeduld werd verbeid.

De van Janita afgenomen juweelen werden hem voorgeegd, en na een onderzoek dat omstreeks vijf minuten duurde, verklaarde hij de diamanten en de paaren voor valsch. Zij waren ongetwijfeld meesterlijk nagebootst, maar zij waren ontegenzeggelijk en zeer beslist valsch!

Niemand dacht eraan, den expert te weer spreken, want men kende zijn bekwaamheid.

En omdat Coole een man was, die voor misdaden niet terugschrikte, mits ze iets op eerden, zoo werd de arme Janita opnieuw gekneveld en geboeid, ten overvloed ook geblinddoekt en zoo werd ze haastig, zonder te weten waar ze zich bevonden had, maar terwijl iedereen overtuigd was dat ze de politie toch niet in de zaak zou durven mengen, per auto ergens naar een uithoek van Chicago gebracht, waar men haar achter liet, behangen met al haar fraaiigheden, en waar een agent haar pas tegen het middernachtelijk uur bij toeval ontdekte, half bewusteloos van ellende en schrik.

De rol van Marlene's double in het drama was dus uitgespeeld, en wij zullen dan ook van deze dame niets meer te hooren krijgen.

Maar toen men nu eens omzag naar de drie gevangenen, toen bleken die spoorloos temidden van het opgewonden tumult te zijn verdwenen, alsof ze geen oogenblik in dien ruimen kelder aanwezig waren geweest.

Niemand begreep hoe dat met mogelijkheid

had kunnen gebeuren, totdat men de bewaker van de deur, waardoor de drie mannen waren binnengebracht, en die toch in iedere vuist een met zes kogels geladen revolver geklemd had, bewusteloos naast zijn stoe op de vloer zag zitten, in een diepe sluimering verzonken, waarvan de aard en de oorzaak pas geruimen tijd later zou worden vastgesteld, door een geneesheer — die al evenzeer de uitmaakte van het misdadigersgenootschap als de bekwame juweelenexpert.

Wij wagen ons niet aan een beschrijving van de woedeuitbarsting, die op de ontdekking van de plotselinge verdwijning der drie mannen volgde.

Het was vooral Roode Ilse, die het grootste woord had, en die met gillende stem telkens opnieuw kreet:

— Stomme ezels! Zuigelingen! En dat wil Chicago terroriseeren! Drie mannen verdwijnen hier als dubbeitjes uit een portemonnaie waar een gat in zit! En niemand schijnt het te hebben opgemerkt. Inplaats van hen te boeien — of ze voor mijn part dadelijk neer te leggen. Maar dat zeg ik je, Derrick Coole, als jij op deze manier voort blijft gaan, dan blijven we niet lang meer goede vrienden! Ik dacht de vriendin te zijn van een man met hersens, maar niet van een sui!

Coole was toen op haar toegetreden, teneinde haar te kalmeeren, maar zij was al bij de deur, en was woedend heengeloopen. En daarop had men weinig anders kunnen doen, dan elkander een uur lang de schuld te geven van de jammerlijke mislukking van den zoo fraaijen opzet en vervolgens de bijeenkomst maar te ontbinden in de hoop, later de schade te kunnen inhalen.

En nu was het bijna twaalf uur in den nacht, en Derrick Coole zat geheel alleen in een der mooiste kamers van zijn prachtig ingerichte flat op de eerste verdieping van een ouderwets ingericht huis, verzonken in bittere gepeinzen, en met een flesch whisky en een glas voor zich,

die hem waarschijnlijk tot moreelen steun moeten strekken.

Coole was nog niet zoo heel lang chef, hij moest eigenlijk zijn brevet nog halen, als men het zoo noemen mag, hij had met de juweelen van Marlene Dietrich en met het eischen van een losprijs voor haar een goede buit willen halen, en nu was het resultaat een dubbele mislukking geweest, en hij had een miserabel figuur geslagen en dat alles met de wetenschap dat er zeker wel een half dozijn mannen uit de bende loerden op zijn hooge positie — misschien ook wel op Roode Ilse!

En het leek wel of zij hem allen in den steek hadden gelaten, want niemand had zich verroerd om hem te vergezellen en hem tot lijfwacht te strekken, zooals dit meestal geschiedde, men had hem geheel alleen laten wegtrekken.

Geen wonder dat zijn stemming uiterst somber was en dat de zwaarlijvige Coole zich bitter veronachtzaamde en verlaten gevoelde.

De flesch whisky was al bijna half leeg, en nog altijd had hij daaruit niet voldoende steun kunnen putten.

Reeds begon hij te zinnen op een herstel van zijn prestige, op een kolossalen slag, die hem er ineens weer boven op zou brengen en hem tot den held van den dag zou maken, toen er even op de deur werd getikt, en zijn kamerbediende hem kwam zeggen:

— Pardon, mijnheer, daar is Miss Ilse.

Een glans van blijdschap kwam er in de kleine varkensoogjes van den chef, en hij zei haastig, terwijl hij niet zonder eenige moeite overeind kwam uit zijn gemakkelijke stoel:

— Laat haar dadelijk hierkomen — en ga jij dan maar slapen, Jean.

De deur ging dicht, een oogenblik later ging ze weer open en Roode Ilse trad binnen, heelemaal nieuw opgemaakt, Coole begon dadelijk met een trillende stem:

— Heerlijk dat je er bent, Ilse! Als je wist wat ik geleden heb door jullie koelheid! Ik had die kerels kunnen verpletteren onder mijn vuist! Maar ze zullen me leeren kennen! Jij stelt dus nog vertrouwen in mij, Ilse. Je wilt me niet in den steek laten?

— Dat zal er van afhangen! antwoordde Ilse, alles behalve geestdriftig.

Zij was gaan zitten, en de groote luifel van haar hoed wierp een schaduw over haar gelaat, maar hij kon het glinsteren van haar porseleinblauwe oogen in het violet, waarmede ze de kassen had aangezet, duidelijk zien.

Zij steunde den elleboog op de knie en haar kin op de gebalde vuist en hij zag het schitteren

van de diamanten ring, die hij haar zelf gegeven had, nog geen week geleden zijnde een deel van den buit bij een goedgelovig juwelier gemaakt.

Hij trachtte haar met een beweging van logge galanterie te naderen, maar zij zeide haastig:

— Neen, blijf alsjeblieft waar je bent. Zover zijn we nog niet, Derrick. Je hebt hee wat goed te maken, jongenlief en ik zal zoo vrij zijn je een klein verhoor af te nemen.

— Ik wil alles voor je doen, Ilse, als je maar weer goed op me wordt, met een kinderachtig bevend stemmetje, zooals kinderen wel gebruiken, als ze ergens om dwingen.

Ilse trok dan ook minachtend haar neus op, maakte een beweging van ongeduld en zei:

— Ik wou dat je een man was! Ik kan alleen met mannetjesputters omgaan! Die dubbele stommiteit van vanavond kan er werkelijk niet mee door! Vertel me eens, wat had je met de juweelen willen doen, als ze echt waren geweest.

— Voorloopig had ik ze natuurlijk bewaard, en als er tijd genoeg over verlopen was, had ik ze verkocht, en de opbrengst op de gebruikelijke manier pondspondsgewijze verdeeld onder de jongens die bij de zaak hadden geholpen.

— En als nu die vrouw eens werkelijk Marlene Dietrich was geweest en je had den losprijs binnengekregen, wat was er dan mee gebeurd?

Coole keek Ilse eenigszins verbaasd aan en gaf ten antwoord:

— Dat was toch allang afgesproken. Jij bent toch bij die besprekingen tegenwoordig geweest! Ik zou het geld bewaard hebben.

— Hier?

— Natuurlijk hier, waar anders. Ik zou het in mijn eigen brandkast hebben bewaard.

— Dus — daar zit op het oogenblik niet veel in, Derrick?

— O, er zit altijd nog genoeg in.... riep de chef zelfvoldaan.

Toen kwam er iets van ongerustheid in zijn stem en hij vervolgde:

— Ik hoop toch niet dat je nu alweer geld nodig hebt, Ilse. Ik zou het een vreeselijke teleurstelling vinden als het bleek dat je daarvoor gekomen was.

— Dat heb je zeker in een of ander feuilleton gelezen, spotte de vrouw opstaande en met haar shawl spelend. Komaan maak die kast maar eens open, en geef me wat geld — want dat heb ik heel nodig.

Derrick Coole scheen een korten strijd met zich zelf te voeren en met zijn hartstocht voor de vrouw, die in botsing kwam met zijn schraapzucht, en toen zeide hij vastberaden:

— Het kan nu niet, het spijt me, maar het gaat werkelijk niet. Als die zaak van vanavond gelukt was, zou het wat anders zijn. Maar ik heb op het oogenblik nauwelijks zestigduizend dollars in die kast daar!

— Dat is voldoende! zeide Ilse rustig, met haar oogen even den blik volgend, dien de bandiet geworpen had op een meubel, dat er zoo op het oog volstrekt niet uitzag als een brandkast, maar veeleer geleek op een fraai likeurkastje, met deuren voorzien van geslepen, dik glas.

— Wat bedoel je daarmee? vroeg Coole, ongerust en verbaasd.

— Ik bedoel dat je die kast daar nu maar eens moest openmaken, die zoo goed verborgen is achter een salonmeubel en mij de zestigduizend dollaar moest geven, die je daar nu in hebt.

— Ben je gek geworden Ilse? riep Coole toornig uit. Ik zou mijn brandkast heelemaal leeghalen om jouwentwille. Geloof je dat in ernst?

— Ja, Derrick, dat geloof ik! En als je het niet doet om mijnentwille dan zul je het... hierom wel doen.

Sneller dan de gedachte had de vrouw haar tasch geopend, en er kwam een revolver van respectabele afmetingen uit te voorschijn en dat was niet het met paarlmoer ingelegde revolvertje van Roode Ilse!

Coole was spierwit geworden.

Zijn blikken gingen van het gelaat van de vrouw, nog altijd beschaduwd door den breeden hoedrand tot aan haar voeten en hij vond die voeten plotseling wel zeer groot, tenminste voor een vrouw.

Zijn instinct dreef hem ertoe een vlugge beweging te maken naar zijn eigen zak, maar onmiddellijk klonk een scherpe stem, thans heel wat lager dan die van Roode Ilse en met een onmiskenbare dreiging erin:

— Als je maar een enkele beweging durft maken, Coole, dan schiet ik je een kogel door je corpulente lichaam. Steek je handen op, en geef geen geluid of het zal je laatste geweest zijn!

— Waar is ze? Wat heb je met Ilse gedaan, beest? siste Coole bijna onverstaanbaar van woede.

— Stel je maar gerust, ze leeft! Wij behooren niet tot het genre, dat in koelen bloede moordt, Coole! We zullen haar overleveren aan de politie — als ze daar tenminste niet al te veel goede vrienden bij heeft. Misschien wordt er wel naar haar gezocht. En nu geen praatjes meer, want ik ben gepresseerd! De sleutels

heb je natuurlijk in je zak. Maak die kast open!

— De duivel moet je hebben bijgestaan, dat je zoo op haar lijkt! gromde Coole, nog altijd wit van woede.

— Neen, het was maar een gewone schminkdoos! hernam de bezoeker met een lachje. Maar tegelijk maakte de revolver een veelzeggende beweging voorwaarts, en de man in vrouwenkleeren stak een alles behalve vrouwelijke hand in den eersten den besten zak van het slachtoffer en vond daar een sleutelbos van vier stuks sleutels.

Hij drukte ze Coole in de hand en beval norsch:

— Nu geen getreuzel meer, en vlug die kast open!

Coole scheen zich te hebben gebukt voor het noodlot. Met gebogen hoofd ging hij langzaam op de likeurkast toe, opende een deur, daarvan en scheen even naar een hefboom of knop te tasten.

Langzaam draaide het heele kastje om een onzichtbare as om, een deel van den muur kwam vrij en daar stond, in een vrij diepe nis een prachtige, moderne brandkast.

Maar toen wendde Coole zich om en begon op jammerende toon:

— Luister eens! Ik begrijp heel goed, dat jij een van die drie kerels moet zijn, met wie ik vanavond te doen heb gehad. Wij hebben jullie vrij laten gaan, en ik vind dat dat ook toch wel een kleine wederdienst waard is. Als je me al dat geld afneemt, dan ben ik verloren, dan nemen zij een ander — misschien gelooven ze zelfs wel, dat ik hun maar wat op de mouw speld, en dat ik me dat geld zelf heb toegeeeigend. Welk bewijs heb ik, dat ze mij hebben bestolen?

— Dat bewijs kan ik wel leveren in den vorm van een briefje met inlichtingen, antwoordde de geheimzinnige bezoeker. Maak nu die kast maar open.

— Maar ik zal onmogelijk zijn geworden.

— Dat raakt me niet.

— Maar wij hebben jullie vrij laten gaan!

— Gelogen, jullie hebben ons niet laten gaan

— wij zijn vertrokken, en dat is heel iets anders. Wij hebben jullie cipier eerst moeten bedwelmen. Zul je nu eindelijk die kast openen? Je praat veel te veel naar mijn zin.

Coole slaakte een hartverscheurende zucht, en toen stak hij langzaam den sleutel in het slot, maar het duurde nog eenige tijd voor hij eindelijk de zware deur geopend had.

Brand — de lezer zal geraden hebben dat hij het was — moest hem een paar maal tot spoed aanmanen, en eindelijk greep Coole het eerste

kistje van ijzer vervaardigd, plaatste het op een kleine tafel, kermde om een steen te vermurwen en zei :

— Hier moeten vijftienduizend dollar in zilver en goud inzitten.

— Daar zou ik me graag van willen overtuigen. Maak open dat ding !

Coole moest eerst uit een schrijftafel een afzonderlijk sleuteltje halen, en daarmee opende hij het kistje steeds onder de bedreiging van de opgeheven revolver die zijn minste bewegingen scheen te volgen.

Brand wierp een snellen blik op den inhoud van het kistje, liet de vingers van zijn linkerhand er doorheen glijden, knikte tevreden en zei :

— Dat zal wel in orde zijn, en nu vlug de rest. Je treuzelen bevalt me in het geheel niet.

Coole, nog altijd weeklagend, begaf zich opnieuw naar de kast en keerde terug met een tweede kistje, dat hij eveneens opende, en dat bankpapier en voorts eenige kleine zakjes met ruwe en geslepen diamant bleek te bevatten, van heel wat meer waarde, dan de dikke schelm beweerd had.

En terwijl Brand hier nog naar keek, ging er bijna zonder eenig gerucht een in het beschot verborgen deur naast het zware buffet open, schuivend over goede gesmeerde rolletjes, en vier mannen waren in een oogwenk om Brand heen, waaronder Battista en de neger, dien dezelfde morgen door Henderson was omgekocht zonder het doel daarvan te begrijpen.

Coole liet onmiddellijk zijn handen zakken, en zeide met een schellen klank in zijn stem triompheerend :

— En nu zullen wij er gauw een eind aan maken, dat verzeker ik je ! Je had heelemaal niet gemerkt, ezel, dat ik dadelijk na het openen van het likeurkastje op een knop drukte, niet waar ? Nu, het verborgen waarschuwingsein riep onmiddellijk mijn vrienden hier en het is een geluk dat zij op geen tien minuten afstand hier vandaan hun wachtlokaal hebben !

— Dat is knap gedaan en ik verdien volkomen het minder vleiende scheldwoord, waarmee je mij zoeven versierd hebt, Coole, zeide Brand rustig. Dat ziet er dus wel uit, nietwaar, alsof de zaak voor mij nu verloren is ?

— Dat zou ik wel zeggen ! antwoordde Coole sarcastisch. Je zult het toch zeker niet tegen die goedgewapende mannen opnemen ?

— Alleen misschien niet — maar wel met behulp van mijn vrienden, antwoordde Brand met een luiden lach, want op hetzelfde oogenblik

vloog de gangdeur open en Raffles en Henderson stormden binnen.

Een van de bandieten was zoo dom, zijn revolver af te vuren, en het bekwam hem slecht, want Brand schoot terug, zonder zelfs te mikken en van de heup af, en zijn schot velde den man, wienst schouder door de kogel verbrijzeld werd.

Henderson had de kerel die het dichtst bij de deur stond met een verschrikkelijke mokerslag aanstonds neergebeukt, en de partijen stonden dus niet alleen dadelijk weer op gelijken voet, maar die van Coole was zelfs sterk in de minderheid, want de chef had nog altijd zijn eigen wapen niet terug.

Hij wilde weg sluipen, maar Brand beval met luiden stem :

— Als je een voet verzet, Coole, vertel je van het heele voorval geen woord meer na ! Ik waarschuw nooit tweemaal. En ik schiet altijd raak.

De neger had zich intusschen niet gewonnen willen geven, maar wierp zich als een tijger op Henderson die een oogenblik wankelde onder den schok, maar dadelijk zijn evenwicht hervond en den nikker van zich afschudde.

Toen gebruikte deze zijn vuisten en Henderson begon de zijnen te gebruiken, en het was alsof er een soort van stilzwijgende wapenstilstand werd gesloten tusschen de beide partijen op het zien van die twee reuzen.

De nikker bleek al dadelijk een goedgeoefend en voortreffelijk bokser te zijn, en hij scheen zoo vast overtuigd van zijn overwinning dat hij al zijn groote, witte tanden toonde, in een wilden grijns.

Henderson moest een linksche swing in ontvangst nemen, die iederen normalen man naar het gasthuis zou hebben verwezen, en wel voor geruimen tijd, maar hij herstelde zich snel, ontweek nog juist een tweeden stoot en trof den neger even boven het maagkuiltje.

De nikker slaakte een woesten vloek, dekte het getrotten lichaamsdeel geheel automatisch, en nadat de siag reeds was toegebracht, gaf daardoor zijn kin bloot, en werd een kwartdeel van een seconde later gevloerd op een zoo meesterlijke wijze, dat Brand zich niet kon weerhouden bravo te roepen, alsof hij zich onder het publiek bij een bokswedstrijd bevond.

Met den val van het reuzenlichaam, die het huis deed dreunen, was de zaak meteen afgelopen. Raffles had Battista ontwapend, nam heel rustig de twee kistjes op en zei bedaard :

— Zoo'n alarmsein is niet kwaad, Coole — maar het is beter, de helpers niet door de

voordeur te laten binnentreden. Natuurlijk stonden wij op post, gereed om op onze beurt te helpen als het noodig mocht zijn. En het was noodig, dat is duidelijk. Hoe vond je dat mijn vriend de rol van Ilse vervulde ?

Coole wierp Raffles een blik vol haat toe, zonder in hem zelfs den man te herkennen, maar hij gaf geen antwoord. Raffles besloot :

— Ik zal je zwijgen maar als een goede critiek aanvaarden. Ja, hij is heel sterk in de vrouwenrollen. Nu denk ik erover wat ik met je doen moet Coole — en ik geloof, dat ik het maar hierbij moet laten. Ik weet wel dat ik je aan de politie behoorde over te leveren — maar je hebt vanavond al zoo vreeselijk veel tegenslagen

gehad. Ik laat je dus loopen — maar ik kan je niet garandeeren dat ik bij een volgende eventuele ontmoeting even lankmoedig zal zijn ! Het spijt mij dat ik het moet zeggen Coole — ik dacht dat je een gevaarlijk tegenstander was, maar je bent een ezel !

— Merkwaardig, dat heeft hij zooeven ook tegen mij gezegd, merkte Brand op. Wat doen we met deze kerel, die nog kan loopen ?

— Goed binden ! beval Raffles. Binnen vijf minuten mag Coole hem niet kunnen losmaken. Dat is een werk voor jou, James. Jij houdt Coole in bedwang, Charles — en ik breng deze kistjes in veiligheid. Goede nacht mijnheer Coole — ik durf niet zeggen : tot wederziens.

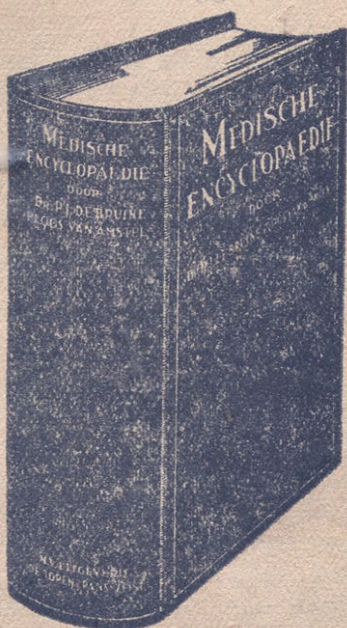
De volgende aflevering bevat :

ROODE ILSE.

2e druk De vele aanvragen maakten noodig een 2e druk
Medische Encyclopaedie

voor gezin en verpleging, samengesteld door
Dr. P. J. DE BRUÏNE PLOOS VAN AMSTEL, Arts te Amsterdam
met medewerking van **Dr. HOLT, R. K. Vrouwenarts, Doorn.**

Ruim 500 pagina's in kloeke duidelijke letter op uitstekend houtvrij papier, 8 fraaie gekleurde platen, benevens een aantal zwarte op kunstdrukpapier.

Formaat van het werk 26 x 17 c.M.

Compleet, gebonden in prachtband, slechts fl. 4.50.
Ieder die iets weten wil over bloedarmoede - bloeddruk - blaas-catarh - kleurenblindheid - angina - maagkramp - kanker - kinkhoest - reumatiek - spataderen - suikerziekte - slape-loosheid - zwangerschap - zenuwziekte - schurft - spit - tuber-culose, of wat dan ook, kan nu gemakkelijk inlichtingen krijgen. Deze

Medische Encyclopaedie

voor ieder gezin bevat ruim 2000 onderwerpen, beschrijft alle ziekten en de nieuwste geneesmethoden. Naar de allerlaatste gegevens is dit werk geheel nieuw opgebouwd en gemakkelijk leesbaar geschreven door den bekenden Amsterdamschen huisarts

Dr. P. J. de Bruïne Ploos van Amstel

Prachtige moderne platen, waaraan bekende professoren hun medewerking verleenden, uitgevoerd in veelkleurendruk op kunstdrukpapier, illustreeren het werk.

Het geheel is voortreffelijk gedrukt op uitmuntend houtvrij papier, ruim 500 pag.

In normale tijden zou zulk een werk minstens hebben

gekost fl. 15.— NU slechts fl. 4.50.

Het prachtwerk wordt franco huis geleverd na ontvangst van onderstaand bestelbiljet.

Desgewenscht de betaling te voldoen in vier maandelijksche termijnen: de eerste à fl. 1.50 en de drie volgende à fl. 1.—.

**Verkrijgbaar bij N.V. ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM (C.)**

Postrekening 60092. Telefoon 31791.

Bestelbiljet.

Ondergeteekende wenscht franco te ontvangen van N.V. ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, Leidschegracht 72, Amsterdam C. Postrekening 60092. Tel. 31791.

Ex. Medische Encyclopaedie

in linnen prachtband compleet fl. 4.50, en wenscht dit bedrag te betalen à contant/in 4 maandelijksche termijnen: de eerste à fl. 1.50 (wordt heden verzonden) en de drie volgende à fl. 1.—.*

Naam:

Adres:

* S.v.p. doorhalen welke wijze niet wordt gewenscht.

*Dames,
neem ze
onder de
loupe!*

**DIE PRACHTIGE ECHE
DIAMANTRINGEN
VAN 14 KARAATS GOUD**

Zie, hoe zuiver elk facetje is geslepen, zie de prachtige zetting en het smaakvolle geheel. U zult versteld staan en geen wonder! Want dit is weer zoo'n verbazend, zoo'n verrassend Batco-aanbod. Wij stellen schitterende 14 karaats gouden ringen met echte diamanten, stuk voor stuk gegarandeerd door welbekende Nederlandsche juweliers

**GRATIS VERKRIJGBAAR
VANAF 475 BATCO-PUNTEN**

Vul nevenstaande coupon in en U ontvangt de prachtige Batco-ringencatalogus benevens 5 Batco-punten omgaand toegezonden. Batco-de Wereld-Coupons worden bij de volgende kwaliteitsmerken verpakt:

**CLYSMA No. 30
MAVRIDES ROYAL
CLIX
BRISTOL**

**NORTH STATE
GOLD DOLLAR
PIRATE
FLAG (10 STUKS)**

Als U onderstaande coupon even invult en inzendt aan Batco, Schiekade 12-14, Rotterdam, ontvangt U een fraaien ringencatalogus met alle bijzonderheden en tevens 5 vrije Batco punten.

5 B O N
GRATIS
PUNTEN

Gelieve mij gratis en franco Uw ringencatalogus te zenden met 5 vrije Batco punten.

Naam

Adres

Stad

L 55

Te posten in open enveloppe, porto 1 1/2 cent. Van éézelfde adres wordt slechts één dezer bons geaccepteerd.

BATCO DE WERELD COUPONS